ΕΤΟΣ Β'. No 44 ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2 ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1925

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ 7 ΛΕΚΑ 7 ΑΘΗΝΑΙ

Τεμαχιστάκη του Δημοσθένη

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεῖα : Ὁδὸς Λέκα 7

Ἱδρυτικὸ κεφάλαιο 1.000.000 Δρχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος. . . Δρχ. 100
Ἐξωτερικοῦ » » » . . . Φρ. 80
Ἀγγλίας-Αἰγύπτου » . . . Λίρα 1
Ἀμερικῆς . . . . . » . . . Δολλ. 4
Δωδεκάνησα . . . . » . . . Λιρέτ. 80

Αἱ ἐξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν.
Αἱ συνδρομαὶ δίδον ν' ἀπευθύνονται ὡς ἑξῆς
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΑΘΗΝΑΙ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος 12 Βιβλία Δρχ. 120
Ἐξωτερικοῦ » » » » » » » 160

Τὸ στίχος τιμᾶται Δρχ. 2

Δημοσιεύσεις ὁ στίχος δραχμαὶ 5
Δι' Ἀγγελίας ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται Δραχμὰς 3

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Φυσικοθεραπευτὴς Ὀρθοπεδοδιόρθωτης

(Εἰδικῶς ἐν Πορισίοις ὁ πουδάσας)

Νοσήματα χρόνια, ἀρθριτικά, ρευματικά, νευρασθένεια, νευραλγίαι, φλεβίτιδες, ἀγκυλώσεις, πελυσαρκία, χρονία δυσκοιλιότης, διαφ παρ λύσεις, ἡμιπληγία κ.τ.λ

Ὀρθοπεδικὰ (ἀφαιρεσις ὀρθοπεδικῆς μηχαν. σίδερο).

ΝΕΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ - ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΤΖΩΡΤΖ (παρὰ τὴν πλατεῖαν Κάνιγγος)

10 —12 π.μ. 3—7 μ.μ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ. Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆ. ἰδιαιτέρας κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κεφαλληνίας 15α. Ὧραι 8—10 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφεῖον Θ. Ι. Παπούλια. 64—Ἑρμοῦ-64.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ Ἀντ. Ι. Ὀρουτζάλα Ἰατροῦ. Ἀκτινοσκοπήσεις, ἀκτινογραφίαι, ἀκτινοθεραπεῖαι. Ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν μεθόδων ἠλεκτροθεραπείας. Ὁδὸς Σταδίου 51. Ὧραι 10—1 καὶ 3-5.

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ, πτυχιοῦχος νευροῦργος, ὀδοντίατρος, Πειραιῶς 9 (οἰκία Τραχίλη) Ταχεῖα καὶ ἀνώδυνος θεραπεία δι' εἰδικῆς μεθόδου.

ΕΦΘΑΣΕ ὁ τοῦ ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ τὸ CREPE RUBBER. Τὸ CREPE RUBBER εἶνε τὸ γνήσιον καουτσούκ μόλις ἐξερχεται τῆς φυτείας. Ἔχει πενταπλασιαν ἀντοχὴν τῶν ἄλλων πετσιῶν. εἶνε ἐλαφρότερο καὶ δροσερώτερο Ὡς ἐπίσης μόλις ἀφιχθησαν θαυμάσια VEAUX VELOURS CHEVREAUX VELOURS καὶ πλουσία συλλογὴ Παριζιάνικων ἀγγραφῶν. Μιὰ ἐπιπλωσή βιτρίνα τοῦ ἀρκεῖ. ΣΤΑΔΙΟΥ 35.

ΜΙΧ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, διπλωματοῦχος ὀδοντοϊατρός, ὁδὸς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Καράλλα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΖΕΡΒΟΣ δικηγόρος, Πανεπιστημίου 47 (17).

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας. Γράψατε στὸ «Μπουκέτο».

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΩΝΙΑ 1ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 4-55

Γίνονται δεκταὶ ἐπίτοκοι ἐκτελουμένου τοῦ τοκετοῦ των ὑπὸ αὐστηρὰν ἀσηψίαν καὶ ἀντισηψίαν συμφώνως πρὸς τὰς νέας προόδους τῆς ἐπιστήμης. Ἐπίσης πάσχουσαι ἐκ γυναικολογικῶν νοσημάτων.

Οἰκία εὐάερος, εὐήλιος καὶ ἠλεκτροφώτιστος.

Περιποίησις οἰκογενειακὴ τροφή, πλήρης καὶ καθαρά.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρίας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ : *Καταρράκτης ἄμεσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώμοτα, τριχίασις, ἀλλοιοφωρία κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.*

27 Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

ΚΥΡΙΑΙ, Θέλετε νὰ ἔχετε ὡραῖο δέρμα μεταχειρίζεσθε τὴν

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ

Πωλεῖται παντοῦ. Ζητήσατε δείγματα δωρεάν.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1 Β (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Ἡ τελειοτέρα κατάρτισις. *διπλώματι»ῶν καὶ ὑπηρεσιῶν* τάσεων.

Καθ' ἑκάστην μεθοδικὴ ἀλία καὶ ἐξετάσεις.

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Καθ' ὅλην τὴν περίοδον πόκρεω, διαρκῆς ἔκθεσις

"ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛ

μοντέλων παρισινῶν ἐξ ἐσπερίδας καὶ τοῦ

ΣΟΥΛΤΑΝΗ 12

ΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗ

Α. Ι. ΚΟΥΓΟΥΜΤΖΟΓΛΟΥ & ΜΗΤΡΟ

ΣΤΟΑ ΦΕΙΔΙΑ

ΤΟ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΝ ΟΠ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ

Ὅσοι ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν ... ων Σχολ. ... ν ἔχουν βιβλία ... βιβλιοδέτησιν, δύνανται νὰ τὰ ... λοσιν εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ Τυ... φεῖα τοῦ «Μπουκετου», καὶ τὸ Βιβλιοδετικὸν τιμῶν ... νει νὰ τὰ βιβλιοδετῇ μὲ ... καὶ καλλιτεχνίαν μοναδική.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΩΝ

ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΙΣΧΥΑΛΓΙΩΝ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΣ
Κ. Τ. Λ.
ΕΙΝΕ
Η

ΜΟΣΧΟΒΙΤΙΝΗ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ.-ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΙΑ ΑΥΤΗΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗ 20

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

(Τοῦ Κόναν Ντόϋλ)

ΔΟΥ μὲ δυὸ λέξεις περὶ τίνος πρόκειται, μοῦ εἶπεν ὁ προϊστάμενός μου κ. Δίξσον, ἀντιπρόσωπος ἐν Ὀδησσῷ τοῦ μεγάλου σιτεμπορικοῦ οἴκου Μπαίλεϋ καὶ Σα. Θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ προλάβω καὶ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἀγορὰ τῆς συγγομιδῆς τοῦ Σολτέφ, ποὺ ἔχω κάθε λόγο νὰ τὸ πιστεύω ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσω σὲ πολὺ χαμηλὲς τιμές. Θὰ πᾶτε λοιπὸν στὸ Σολτὲφ καὶ θὰ ἐπισκεφθῆτε κάποιον κύριον Ντιμίντωφ, ποὺ εἶναι ὁ πιὸ πλούσιος γεωκτήμων τοῦ τόπου. Θὰ διαπραγματευθῆτε μαζί του καὶ θὰ ὑποσημείωσετε ὅσο μπορεῖτε καλλίτερα τὰ συμφέροντά μας. Ἔχουμε συμφωνήσει μὲ τὸ κ. Ντιμίντωφ νὰ γίνουν αὐτὴ διαπραγματεύσεις ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἀθόρυβα καὶ μυστικά. Ἐγὼ μὲν γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ οἴκου μας καὶ αὐτὸ λόγῳ τῶν ἀξιώσεων ποὺ ἐγείρουν οἱ καλλιεργηταί του εἰς βάρος τῆς ἐξαγωγῆς. Θὰ φύγετε ἀμέσως ἀπόψε· ὁ κ.Ντιμίντωφ ἐχειδοποιηθῆ σχετικῶς καὶ θὰ στείλῃ κάποιον νὰ σᾶς προϋπαντήσῃ. Θὰ σᾶς ἀνοίξω μιὰ πίστωση γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου σας. Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Κύριε Ρόμπινσον σᾶς χαιρετῶ κ' ἐλπίζω ὅτι θὰ φανῆτε ἄξιος τῆς ἐντιμήσεως ποὺ εἶχα πάντοτε σὲ σᾶς.

Εἴμουν τόσο περήφανος γι' αὐτὴ τὴν ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή ποὺ μοῦ ἀνέθεσε ὁ προϊστάμενός μου. ὥστε ὅλη τὴν ἡμέρα χαμάρωνα μέσ' στὸ γραφεῖο στοὺς συναδέλφους μου μὲ ὕφος μυθιστορηματικοῦ ἡπόπου· κι' ὅταν τὸ βράδυ βγῆκα γιὰ νὰ πάω στὸ σταθμό, βλέποντος κανεὶς τὸ τουπέ μου, θὰ σχημάτιζε τὴν ἰδέα ὅτι μέσα στὴ μικρή μου βαλίτσα θὰ εἶχα ὁλόκληρο τὸ περιεχόμενο τῆς κάσσας τοῦ προϊσταμένου μου. Ἀφοῦ ἔβγαλα τὸ εἰσιτήριό μου ἔγκατεστάθηκα στὸ βάθος ἑνὸς ἄνετου βαγονιοῦ κι' ἔβυθίστηκα σὲ μακρὰς σκέψεις. Ὁ Δίξσον εἶχε ἀρχίσει νὰ γερνᾷ, ἔλεγα μέσα μου, κι' ἂν ἔφτανα αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι εἰς αἴσιο πέρας, μποροῦσε νὰ ἀφῆ γιὰ μένα τὰ πιὸ ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα. Ἔβλεπα τὸ ἐνδεχόμενο τοῦ νὰ γίνω συνέταιρος τοῦ οἴκου μας κ' ἕνα ναυούρισμα γλυκύτατο μ' ἐλίκνιζε μαζὶ μὲ τὸν ἦχο ποὺ ἔκαναν οἱ ρόδες τοῦ τρένου ὡς πού στὸ τέλος ἀποκοιμήθηκα. Μὰ μὲ ξύπνησε ἔξαφνα κάποια ἐνστικτη ἀνησυχία ποὺ δοκιμάζει κανεὶς καὶ στὸν ὕπνο του ὅταν τὸν κατασκοπεύει κάποιος. κι' ἀνοίγοντος τὰ μάτια μου ἀντελήφθην ὅτι δὲν εἶχα γελασῆ.

Ἕνας μελαχροινὸς καὶ ψηλὸς ἄντρας ἦταν καθισμένος στὸ ἀντικρυνό μου κάθισμα καὶ τὰ σκοτεινὰ κι' ἄγρια μάτια του μ' ἐξέταζαν μὲ τόση προσοχὴ ποὺ θέλεγε κανεὶς ὅτι θὰ ἤθελαν νὰ κοιτάξουν ὡς τὰ βάθη τοῦ ἐαυτοῦ μου. Ἡ προσοχή του κατόπιν στράφηκε στὴ μικρή μου βαλίτσα ποὺ εἶχα χάμω, στὸ πλάϊ μου, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν εἶχα φροντίσῃ νὰ βγάλω τὶς ἐτικέττες «Λονδῖνο» καὶ «Βίρμιγχαμ» ποὺ εἶχε ἀπ' τὸ καιρὸ ποὺ ἤρθα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

— Μεγάλε Θεέ ! συλλογίσθηκα. Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε πράκτωρ τῶν σιτεμπόρων Σμιτκιγκ.

Χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ἐκεῖνος μὲ ρώτησε κάνοντας μιὰ γκριμάτσα γιὰ χαμόγελο :

— Ἔρχεσθε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκα, προσπαθῶντας νὰ κάνω τὸν τόνο τῆς φωνῆς μου ὅσο μποροῦσα πιὸ ξηρό.

— Κοὶ ταξειδεύετε γιὰ διασκέδαση ; μὲ ξαναρώτησε.

— Μάλιστα, ἀπάντησα, γιὰ διασκέδαση καὶ γιὰ τίποτ' ἄλλο.

Ὁ ξένος χαμογέλασε εἰρωνικά. Ἡ στάσις του ἦταν πολὺ μυστηριώδης. Ἤ ἦταν ἕνος τρελλὸς ἢ ἦταν πράκτωρ κανενὸς οἴκου σὰν τὸ δικό μας, ποὺ ταξείδευε γιὰ τὸν ἴδιο λόγο μὲ μένα. Πάντως κ' οἱ δυὸ αὐτὲς ὑποθέσεις μὲ δυσαρεστοῦσαν, γι' αὐτὸ καὶ μ' ἀνακούφισι ἀντίκυσα τὸ παράπτημα τοῦ σταθμοῦ τοῦ Σολτέφ.

Ὁ κ. Ντίνσον μοῦ εἶχε πῆ ὅτι κάποιος ἄνθρωπος τοῦ κ. Ντιμίντωφ θὰ μὲ περίμενε ἐκεῖ. Κύτταξα γύρω μου μὰ τίποτε. Ἄξαφνα ὅμως ἕνας ἄνθρωπος μάλλον καλοντυμένος, ἀξύριστος πρὸ δέκα τοὐλόχιστον ἡμερῶν, πέρασε μπροστά μου, ἐξετάζοντας τὸ πρόσωπό μου καὶ κατόπιν τὴ βαλίτσα μου. Ἀμέσως χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος καὶ σὲ λίγο ξαναφάνηκε, ἦρθε κοντά μου καὶ μοῦ ψιθύρισε :

— Ἀκολουθῆστε με, μὰ ἐξ ἀποστάσεως.

Καὶ ἀμέσως βγῆκε ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ τράβηξε μὲ γοργὸ βῆμα στὸν ἀντικρυνὸ δρόμο.

Τί ἦταν πάλι αὐτὸ τὸ νέο μυστήριο ;

Μὲ τὴ βαλίτσα μου στὸ χέρι προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἀκολουθῶ ὅσο μποροῦσα πιὸ γρήγορα καὶ μόλις στρίψαμε τὴ γωνία εἶδα ἕνα ἀγοραῖο ἁμάξι ποὺ μᾶς περίμενε.

Ὁ σύντροφός μου μοῦ ἄνοιξε τὴν πορτίτσα καὶ μπῆκα μέσα.

— Ὁ κ. Ντιμίν... πῆγα νὰ τὸν ζωτήσω.

— Σοῦν ! μοῦ ἔκανε. Ὄχι ὀνόματα, ὄχι ὀνόματα ! Κ' οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά. Θὰ τὸ μάθετε ὅλα ἀπόψε !

Καὶ μὲ οὐτὴ τὴν ὑπόσχεση ξανάκλεισε τὴν πορτίτσα, ἀνέβηκε στὴ θέση τοῦ ἁμαξᾶ κ' ἔπηξε τὰ ἡνία.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔρριξα πίσω ἕνα βλέμμα κ' εἶδα τὸ συνταξειδιώτη μου μὲ τὰ σκοτεινὰ μάτια νὰ μᾶς παρακολουθῆ ὡς ὅτου χαθήκαμε στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου.

***

Ἐνῷ προχωρούσαμε συλλογιζόμουν «Τί διάβολο ; τόσα μυστήρια γιὰ νὰ πουλήσῃ κανεὶς τὸ σιάρι του ! Αὐτὸ εἶνε ἐξωφρενικό, τερατῶδες !» Καὶ βλέποντος τὰ στενοσόκακα ποὺ περνούσαμε καὶ τοὺς βρωμεροὺς καὶ ἐλεεινοὺς περιοίκους, ἐξακολούθησα : «Χούμ, δὲ φαίνεται νὰ κάθεται σὲ πολὺ ὁριστοκρατικὴ συνοικία ! Μπᾶ ! φτάσαμε κι' ὅλας ; Βέβαια, ἀφοῦ στάθηκε τὸ ἁμάξι!»

Πράγματι εἴχαμε φτάσει κι' ὁ μυστηριώδης σύντροφος ἦρθε στὴν πορτίτσα καὶ μοῦ εἶπε, βοηθῶντας με νὰ κατεβῶ.

— Ἐδῶ εἶνε, ἐντιμώτατε κύριε ! καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα σπίτι.

— Τοῦ κ. Ντιμί... ἑτοιμάσθηκα νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ δεύτερη φορά, μὰ αὐτὸς μὲ διέκοψε πάλι.

— Ὅτι ἄλλο θέλετε, μὰ ὄχι ὀνόματα, ψιθύρισε· ὅτι θέλετε ἐκτὸς ἀπ' αὐτό. Χρειάζεται φρόνησις, ἐξοχώτατε κύριε.

Καὶ μὲ παρέσυρε μέσ' ἀπὸ ἕνα πλακοστρωμένο διάδρομο, ὅπου ἀνεβήκαμε μιὰ σκάλα ἡ ὁποία βρι-

σκότανε στὸ βάθος του.

— Ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ περιμένετε λίγο, μοῦ εἶπε ἀνοίγοντας μιὰ πόρτα.

Καὶ ἐξαφανίστηκε πίσω της. Μοῦ ἔκαναν ἐντύπωση οἱ τρόποι τοῦ ἀνθρώπου μου κ' οἱ τίτλοι ποὺ μοῦ ἀπένειμε «ἐντιμότατε», «ἐξοχότατε». Σὲ λίγο ξαναγύρισε καὶ μὲ χίλιες δυὸ περιποιήσεις καὶ ὑποκλίσεις μοῦ ζήτησε συγνώμη ποὺ μ' ἔκανε νὰ περιμένω στὴν «αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς», ὅπως τὴν ἔλεγε, καὶ μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὸ δεῖπνο ἦταν ἕτοιμο.

Μὲ ὡδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο πολὺ καλὰ ἐπιπλωμένο. Στὴ μέση ἦταν ἕνα τραπέζι γιὰ δύο συνδαιτημόνας καὶ δίπλα στὴ φωτιὰ καθόταν ἕνας ἄντρας κάπως μεγαλείτερος ἀπὸ μένα.

Μόλις μὲ εἶδε αὐτὸς σηκώθη κ' ἦρθε πρὸς ἐμένα, ὑποκλινόμενος μὲ τὸ μεγαλείτερο σεβασμό, λέγοντας :

— Τόσο νέος κι' ὅμως τόσο δοξασμένος καὶ τιμημένος !

Κι' ἔπειτα, σὰν νὰ θυμόταν κάτι ποὺ εἶχε ξεχάσει, ἐξηκολούθησε :

— Εὑάρεσηθεῖτε νὰ καθίσετε, σᾶς παρακαλῶ. Θὰ εἴσθε κουρασμένος ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τόσο μεγάλο καὶ κοπιῶδες ταξίδι. Θὰ φᾶμε μαζὺ καὶ οἱ ἄλλοι θὰ συνέλθουν κατόκιν.

— Πρὸς τὸν κ. Ντιμίντοφ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ ; τὸν ἠρώτησα.

— Ὄχι, κύριε, μοῦ ἀπήντησε, καρφώνοντας ἀπάνω μου τὰ διαπεραστικά μάτια του. Τὸ ὄνομά μου εἶνε Πετρόκιν, θὰ μὲ συγχέετε χωρὶς ἄλλο μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ καὶ τρώγετε γιατὶ θὰ πεινᾶτε.

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ κ. Πετρόκιν καὶ ποιοὶ εἶταν οἱ ἄλλοι δὲν εἶχα τὴν παραμικρὴ ἰδέα. Κάποιος ἐπιστάτης τῶν κτημάτων τοῦ κ. Ντιμίντοφ ἴσως, ἂν καὶ τὸνομά του, δὲ φάνηκε καὶ πολὺ γνωστὸ σ' αὐτὸν τὸν κ. Πετρόκιν. Μετὰ τὸ γεῦμα μοῦ εἶπεν ἐνῷ καπνίζαμε τὰ ποῦρα μας :

— Ποτὲ δὲ θὰ σᾶς ἀναγνωρίζαμε, χωρὶς τῆς ἀγγλικὲς ἐπιγραφὲς τῆς βαλίτσας σας. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Ἀλέξανδρος σᾶς εἶδε. Περιμέναμε, κύριε, νὰ εἴσθε κάπως ἡλικιωμένος καὶ ὅμως εἴσθε τόσο νέος γιὰ μιὰ τόσο σπουδαία ἀποστολή.

— Ὁ ἀρχηγός μου ἔχει ἀπόλυτο ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, τοῦ ἀποκρίθηκα.

— Τώρα, κύριε, μοῦ εἶπε, ἡ ὥρα εἶνε ὀχτὼ καὶ τὸ συμβούλιον θὰ ἔχει συνέλθει. Ἂς ἀνεβοῦμε μαζὶ καὶ θὰ σᾶς παρουσιάσω. Σᾶς γνωρίζω ὅτι ἡ ἀφιξίς σας ἀναμένεται μὲ τὴ μεγαλήτερη ἀνυπομονησία.

Αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ ὡδήγησε σὲ μιὰ πολυτελεστάτη αἴθουσα, στὴ μέση τῆς ὁποίας βρισκόταν ἕνα μακρὺ τραπέζι πρόσινο γεμάτο ἀπὸ ἔγγραφα. Γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ τραπέζι καθόντουσαν καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἄντρες, συνομιλοῦντες μὲ ζωηρότητα.

Βλέποντάς μας νὰ μπαίνουμε, ὅλη ἡ ὁμήγυρις σηκώθηκε καὶ μᾶς χαιρέτησε. Ἡ τιμὴ αὐτὴ ἦταν φανερὸ πως ἀπευθυνόταν σὲ μένα. Ἐκεῖνος ποὺ κατεῖχε τὴ θέση τοῦ ἀρχηγοῦ μοῦ ὑπέδειξε μια ἀδειανὴ τιμητικὴ θέση δίπλα του.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀναγγείλω, εἶπε στὴν ὁμήγυρι ὁ Πετρόκιν, ὅταν ἐκάθησα, ὅτι μεταξύ σας παρακάθεται ὁ Ἄγγλος πράκτωρ Γουστάβος Μπερζέ. Εἶνε βέβαια νέος, Ἀλέξη, ἐπρόσθεσε ἀποτεινόμενος στὸ διπλανό μου, μὰ τ' ὄνομά του τὸ ξέρει ὅλη ἡ Εὐρώπη.

Τότε ἐγὼ ἀποτεινόμενος τοῦ εἶπα :

— Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, κύριοι, ὅτι ἂν καὶ εἶμαι πράγματι, ὅπως λέτε, Ἄγγλος, τὸνομά μου δὲν εἶνε Μπερζέ, ἀλλὰ Ρόμπινσον.

Ὅλοι οἱ παρακαθήμενοι τότε ἐγέλασαν.

— Ἔστω, ἔστω, συναίνεσε ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἀλέξη. Ἀξιέπαινη ἡ τόση σας προφυλακτικότης, φίλε μου ἐντιμώτατε, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος μεταξύ μας. Ὡστόσο λυποῦμαι ποὺ ἀπόψε αὐτὴ τὴν ἀξιομνημόνευτη βραδυὰ τῆς ἀφίξεώς σας ἔχουμε νὰ ἐπιτελέσουμε ἕνα θλιβερὸ καθήκον. Ἀλλὰ πρέπει οἱ νόμοι τῆς ἑταιρίας μας νὰ τηροῦνται καὶ γι' αὐτὸ δὲ μπορεῖ ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐκτέλεσις μιᾶς ἀποφάσεως.

Τί διάβολο πρόκειται νὰ γίνῃ ; ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου. Εἶχα ἀρχίσει νὰ πιστεύω ὅτι βρισκόμουν σὲ ἄσυλο φρενοπαθῶν. Ἄξαφνα ὅμως εἶδα στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ ἕναν ἄνθρωπο παχύσαρκο, ποὺ ἦταν δεμένος στὴν καρέκλα του μὲ φιμωμένο τὸ στόμα του. Τρομερὲ; ὑποψίες γεννήθηκαν μέσα μου. Ποῦ εἶμουν ; Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ κ. Ντιμίντοφ ; Ποιὰ ἦσαν αὐτὰ τὰ περίεργα ὑποκείμενα μὲ τοὺς ἀλλόκοτους τρόπους.

— Ἀφαιρέστε του τὸ φίμωτρο, διέταξεν ἄξαφνα ὁ Πετρόκιν. Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀποφιμωθέντα ἐπρόσθεσε :

— Καὶ τώρα, Παῦλε Ἰβάνοβιτς ἔχεις νὰ προσθέσῃς τίποτα, πρὶν πεθάνεις !

— Ὄχι, κύριοι, δὲ θέλω νὰ πεθάνω. Κάντε μου ὅτι ἄλλο θέλετε, ἀλλὰ ὄχι αὐτό, ὄχι, ὄχι !...

— Ξέρεις ποιοι εἶνε οἱ νόμοι μας καὶ ξέρεις ποιὸ εἶνε τὸ ἔγκλημά σου, ἀπάντησε μὲ σκληρότητα ὁ Ἀλέξης. Ποιὸς μᾶς ἔκανε νὰ φύγουμε ἀπ' τὴν Ὀδησσό, παίζοντας διπλοπροσωπεία ; Ποιὸς ἔγραψε τὸ ἀνώνυμο γράμμα στὸ Διοικητή ; Ποιὸς ἔκαψε τὸ φυτῆλι τῆς μπόμπας ποὺ θ' ἀνατίναζε τὸν τρισκαταραμένο τύραννο ; Ἐσύ, Παῦλε Ἰβάνοβιτς ! Τὸ ξέρεις καλὰ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πεθάνῃς.

Τὸν ἔσπρωξαν ὄξω. Ἄκουσα τὰ βήματά τους ν' ἀπομακρύνονται στὸ διάδρομο καὶ κατόπι μιὰ πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ ξανακλείνῃ. Ἔπειτα φωνὲς, σὰν νὰ ἐπάλευαν, ἕνα δυνατὸ γτύπο σωμαδευόμενο ἀπὸ ἕνα ἄλλο ὑπόκωφο σώματος ποὺ ἔπεσε.

Ἐγὼ εἶχα γίνει κατακίτρινος, σὰν πεθαμένος. Εἴξερα πιὰ ὅτι εἶχε γίνει λάθος. Εἶχα πέσει μέσα σὲ μιὰ σπεῖρα ἀναρχικῶν, προστθοῦσα ὅμως μὲ κάθε τρόπο νὰ συγκρατήσω τὴν ψυχραιμία μου. Ἡ κατάστασίς μου εἶταν κρίσιμη πιά.

Ἄξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ εἶδαμε νὰ μπαίνῃ ἕνας ἄντρας μὲ ταξειδιώτικο κοστούμι, τοῦ ὁποίου τὰ σκληρὰ καὶ ἐκφραστικὰ χαρακτηριστικά, ἐπρόδιδαν ἕναν ἄνθρωπο ἰσχύο; κ' ἐπιβολῆς...

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα μπήκατε ἐδῶ μέσα κύριε ; τὸν ἐρώτησε ὁ Ἀλέξης.

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα ; ἐπανέλαβε ὁ ἄγνωστος, βλαστημώντας ὅτι θὰ μὲ περιμένατε κ ὑπολόγιζα σὲ μιὰ θερμότερη ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τῶν συντρόφων μου. Ἡ φυσιογνωμία μου σᾶς εἶνε ἄγνωστη, κύριοι, ἀλλὰ τολμῶ νὰ πιστέψω ὅτι τὸνομά μου θὰ τύχῃ ἐκ μέρους σας τοῦ σεβασμοῦ ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνήκει. Εἶμαι ὁ Γουστάβος Μπερζέ ὁ πράκτωρ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἐπιφορτισμένος νὰ παραδώσω ἐπιστολές τοῦ μεγάλου ἐπιτρόπου στοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς του τοῦ Σολτέρ.

Ὅλα τὰ μάτια καρφώθηκαν διαδοχικὰ ἀπάνω μου καὶ στὸ πρόσωπο φερμένο.

— Ἂν εἶστε στ' ἀλήθεια ὁ Γουστάβος Μπερζέ, φώναξεν ὁ Πετρόκιν, ποιὸς εἶνε τότε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ;

— Ἂν εἶμαι ὁ Γουστάβος Μπερζέ ; Αὐτὸ θὰ τὸ δῆτε ἀμέσως ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ σᾶς φέρνω. Ὅσο γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο δὲν ξέρω ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶνε. Μιλῆστε, κύριε, ἐπρόσθεσε ἀπευθυνόμενος πρὸς ἐμένα. Ποιὸς εἶσθε καὶ ποιὸ εἶνε τόνομά σας.

Κατάλαβα πὼς ἡ στιγμὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ δράσω εἶχε φτάσει. Ἔβγαλα τὸ ρεβόλβερ μου στὴ πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ μου. Ἀλλὰ τί θὰ μοῦ χρησίμευε ἐναντίον τόσων ἀνθρώπων ἀποφασισμένων νὰ πράξουν τὰ πάντα.

Καὶ ἔτρεβηξα τὸ ρεβόλβερ μου.

— Κύριοι, τοὺς ἐξήγησα, ὅλος διόλου παρὰ τὴ θέλησή μου, ἀναγκάστηκα νὰ παίξω τὸ ρόλο ποὺ μὲ εἴδατε νὰ παίζω ἀπόψε. Πουγκίσα, ὅτι εἶμαι κατάσκοπος τῆς ἀστυνομίας, ὅπως φανήσθε νὰ ὑποψιάζεσθε, οὔτε πάλι ἔχω τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι ἀνήκω στὴν ἑταιρία σας.

Διεκόπην μιὰ στιγμὴ γιατὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα βήματα πολλῶν ἀνθρώπων στὸ διάδρομο.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς πιστοποιήσω τὸ γνέχισα ὅτι τίποτε ἀπ' ὅσα ἄκουσα δὲ θ' ἀπόκαλύψω ἐξακολούθησα.

Σ' αὐτὰ μοῦ ἀπάντησεν ὁ Πετρόκιν :

— Οἱ ὑποσχέσεις εὔκολα δίνονται, μὰ κι' εὔκολα λησμονιοῦνται. Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα μέσο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ κανεὶς τὴ σιωπὴ ἑνὸς ἀλλοφύλου.

— Ἔχετε δίκιο, σύντροφε, ἀπάντησε ὁ Ἄγγλος πράκτωρ. Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα μέσο νὰ ἐξαφανισθῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Γιὰ τὸ Θεό ! Δὲν ἀκούσθηκε ποτὲ ἕνας ἐλεύθερος Ἄγγλος πολίτης ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν πνίξουν σὰν κοτόπουλο. Τὸ νοῦ σας! ὁ πρώτος ποὺ θὰ σαλέψῃ εἶνε χαμένος, ἐφώναξα.

Καὶ ἔτρέβηξα τὸ ρεβόλβερ μου. Κάποιος τὸ ἔσπρωξε ἀπάνω μου κ ἔλεα μπρὸς στὴν κίνη τοῦ πιστολιοῦ μου νὰ γυαλίζῃ ἡ λεπίδα ἑνὸς μαχαιριοῦ καὶ νὰ συσπάται ἡ διαβολικὴ μορφὴ τοῦ Γουστάβου Μπερζέ. Ἐσήκωσα τὴ σκανδάλη κ' ἔνιωθα ὁ δυνατὸς κρότος τῆς πυροσοχροτήσεως μοῦ ἔβουΐξε στ' αὐτιά δέχτηκα ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὴ πλάκη ποὺ μὲ ἔζάπλωσε χάμω. Μισολιπόθυμος καθώς εἴμουν, ἄκουσα ἀκαθόριστες κατόπιν κραυγὲς καὶ πυροβολισμοὺς γύρω μου καὶ ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου. Ὅταν συνῆλθα, εἶδα καμμιὰ δωδεκάδα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πρὸ ὀλίγου φρόντιζαν νὰ μὲ σκοτώσουν ἀπέναντί μου δεμένους δυὸ δυοῦπὸ τὴν φύλαξι τῶν Ρώσσων σωματοφυλάκων. Στὸ πλάϊ μου ἦταν νεκρὸς ὁ Ἄγγλος πράκτωρ, μὲ τὸ πρόσωπό του παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ σφαῖρα μου. Ἐπίσης ὁ Ἀλέξης κ' ὁ Πετρόκιν ἦσαν πεσμένοι χάμω καὶ τὸ αἷμα τους ἔτρεχε ἄφθονο.

— Ἐ, νεαρέ μου φίλε, φτηνὰ τὴ γλυτώσατε, ἤκουσα μιὰ φωνὴ νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ μὲ καλοσύνη.

Ἀναγνώρισα τὸ συνταξειδιώτη μου μὲ τὰ μαῦρα μάτια.

— Σηκωθῆτε, ἐξηκολούθησε, εἴσθε ἀκόμα ζαλισμένος, μὰ κίνδυνος ποὺ δὲ σᾶς ἔσπασαν κανένα παγίδι. Δὲν ἐκπλήττομαι βλέποντάς σε, ὑπέθεσα γιὰ τὸν ἐξ Ἀγγλίας ἀναρχικὸ πράκτορα, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι οἱ σύντροφοί του γελάστηκαν. Μπορεῖτε νὰ περηφανεύεσθε ὅμως γιατὶ κανεὶς ξένος πρὶν ἀπὸ σᾶς δὲ μπόρεσε νὰ μπῇ καὶ νὰ βγῇ ζωντανός ἀπ' αὐτὴ τὴ σφηκοφωλιά. Ξέρω τώρα καλὰ ποιὸς εἶσθε καὶ τί θέλετε. Σ' ἕνα λεφτὸ θὰ σᾶς ὁδηγήσω στοῦ κ. Ντιμίντοφ.

Στὸ δρόμο, ἐνῶ πηγαίναμε στὸ μέγαρο τοῦ κ. Ντιμίντοφ, μοῦ ἐξήγησε ὅτι ἡ ἀστυνομία τοῦ Σολτὲφ, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχηγός, εἶχε προειδοποιηθῆ περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἄγγλου πράκτορα καὶ ἐπέβλεπε καθημερινῶς τὸ σιδηρόδρομο. Ἡ ἔξαφνη ἄφιξίς μου στὸ Σολτὲφ, τὰ μυστηριώδη φερσίματά μου καὶ οἱ ἀγγλικὲς ἐπιγραφὲς τῆς καταραμένης βαλίτσας μου, τοὺς ἐξεπλάγησαν καὶ τοὺς ἔκαν νὰ πιστέψουν ὅτι ἐγὼ εἶμουν ὁ Γουστάβος Μπερζέ.

Κόναν Ντόϋλ

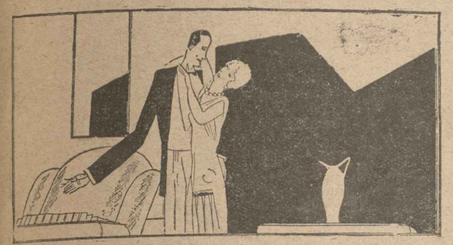

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Π.

Αἱ ἐμφανίσεις της εἰς τὰ σαλόνια σπανιώτατα, ἀλλὰ καὶ τόσον εὐφάριστες στὰ μάτια, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ἀπολύτως τὸ ρητὸν «τὰ καλὰ καὶ ὡραῖα κόποις κτῶνται». Τελευταίως φορεῖ ἕνα φόρεμα κατακόκκινο ζωρζέττ ἁπλούστατον καὶ ἑκτάκτως καλλίγραμμον καὶ κατπέλλο ἀπὸ καστόρι ὅμοιας ἀποχρώσεως μὲ τὸ φόρεμά της καὶ συνδυαζόμενα ἀπόλυτα μὲ τὴν τσιγγάνικη εὐμορφιά της. Εἶνε τελείως ἀσυνείθιστος τύπος παρ' ὅλον ποὺ κατατάσσεται στὴν γνωστοτέρα κοσμικὴ κλίκα, μ' ὅλα ταῦτα παραλλάσσει ἐντελῶς ὁ χαρακτῆράς της, τὰ γοῦστά της, ἡ μανταλιτέ της ἀπὸ τὰς ἀποτελούσας τὴν ἀνωτέρω ὁμάδα. Ὄχι μόνον δὲν εἶνε στερεότυπη ἀλλὰ τοὐναντίον πρωτότυπη, ἰδιόρρυθμη, ἀμείλικτη ἐχθρὰ τῆς ρουτίνας. Πηγαίνει στὸν κόσμο ὅταν τῆ ἀρέσει. Δὲν ἐπιδιώκει θαυμασμούς, ἐπιδείξεις καὶ φελάμες. Εὐχαρίστηση συνομιλήτρια, ὑποστηρίζει τὴν σκέψιν της καὶ τὰς πεποιθήσεις της μὲ δύναμι ἀσυνείθιστη γιὰ κυρία τοῦ κόσμου. Ἔχει ἐλαφρῶς ἀγγλίζουσαν προσφορὰν καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ μόνον μειονέκτημά της. Γενικῶς εὐάρεστη ἐντύπωσιν ἀποδίδει ἡ θελκτικὴ συντροφιά της.

Μονταὶν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἑκτάκτως ἐπιτυχὴς ἡ χορευτικὴ ἑσπερὶς ποὺ ἐδόθη τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ Ρετσίνᾳ.

— Ξεχωριστὲ; σιλουέττες ἡ κ. Νίνα Ναοῦμ, τουαλέττα μαύρη δαντέλλενια—μοντέλλο τῆς Channel, ἡ δ)νὶς Λιάμπεη. ἡ κ. Jeanne Μπέμπη.

— Χθὲς μαστίχα παρὰ τῇ κ. Πετροκοκκίνου. Παρευρέθησαν ἡ δ)νὶς Σωτηριάδη, ἡ δ)νὶς Σακορράφου, μὲ τουαλέτταν κομψοτάτην μπὲ σατέν, ἡ κ. Μακκᾶ, ἡ κ. Καλβοκορέση ἡ κ. Λαδᾶ κλπ.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον χορὸς εἰς τὸ Ρωσσικὸν ρεστωράν. Αἱ προσκλήσεις διενεμήθησαν σὲ γνωστότατον κοσμικὸν κύκλον κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

— Παρευρέθησαν αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες Γρυπάρη, Μ. Σκουζὲ-ἑκάτκο; χοιφὴ καὶ χαριτωμένη—Καμπάνη, Ἀνδρεοτσάκη, Σταθάτου, Βούλτσου, Σταῖκου, ἡ κ. καὶ ἡ δ)νὶς Λυκουρέζου, ἡ δ)νὶς Ἀμποτ.

— Χθὲς δεξίωσις-Ραμὶ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Μπέμπη. Ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμος πολὺ συγκρατητικός, ἰδίως ἕνα σαλονάκι μπλὲ—ρουά, μὲ ντιβάνι καὶ μαξιλάρια μπλὲ μὲ ζχουσὸ ἑκτάκτως καλαίσθητα.

— Ἡ οἰκοδέσποινα ὑπέροπτε ὡραία μὲ τουαλέττα παριζιάνικη μαύρη καὶ χρυσῆ, ποὺ τὴν ἐχαρακτήριζεν ἕνα ἐξαιρετικὸ cachet.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἡ κ. Δαμαλᾶ. ἡ κ. Πετσάλη. ἡ κ. Δ. Τσουκαλᾶ, ἡ κ. Χέλμιη, ἡ κ. Ἀθανασιάδη, ἡ κ. Π. Καραπάνου, ἡ δ)ς Μπέμπη, ἡ δ)ς Λαζαράκη, ἡ κ. Φραντζῆ, ἡ κ. Μαζαράκη, ἕνας τύπος συμπαθητικῆς εὐμορφιᾶς, ἡ κ. Κάρταλη μὲ τουαλέττα μαύρη βελουδένια, ὡραιοτάτη ἡ κ. Δύση Βεργιοπούλου μὲ τουαλέτα μαύρη.

— Ὁ ἕνας φιλανθρωπικὸς χορὸς διαδέχεται τὸν ἄλλον. Προχθὲς στὸ Καπρὶς ἐδόθη καὶ ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Συνδέσμου τῶν Γυναικῶν χορὸς ὑπὲρ τοῦ ὀρφανοτροφείου προσφύγων.

— Κόσμος πάρα πολύς, τουαλέττες μελετημένες, σιλουέττες χαριτωμένες. Πολὺς θαυμασμὸς κατηναλώθη γιὰ δυὸ ἐξαιρετικὲς φοῦ τροτιστοριες αἱ ὁποῖαι εἶχαν ὡς παρτεναίρ ἕνα κύριον πολὺ σμαρτ, ἀρχικὸν ἐπίθετον Σ. Ἡ μία ἐφορροῦσε χρυσῆ καὶ μπλὲ—ρουὰ τουαλέτα καὶ ἡ ἄλλη κόκκινη ζωρζέττ.

— Μεταξὺ τῶν πωλητριῶν τῶν λουλουδιῶν ἦσαν αἱ δ)δες Τσαρλαμπᾶ, Πάζη, Κέπετζη, Πετσάλη, Σταυροπούλου, Πεσματζόγλου, Λυκιαρδοπούλου, Κεφάλα, Κριμίζη, Φωτιάδου, Μπότση.

— Τὴν διοργανωτικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ χοροῦ ἀποτελοῦσεν ἡ κ. Λεφέβρ, τοῦ προξένου τοῦ Βελγίου, ἡ κ. Ι. Μανουηλίδου, ἡ κ. Ι. Φωτιάδη. ἡ δ)νὶς Ἕλλη Σινανίδη—μία χαριτωμένη σιλουέττα—ἡ δ)νὶς Μ. Γιαννακοπούλου, ἡ δ)νὶς Καίτη Ράλλη, ἡ δ)νὶς Μ. Ἀντονοπούλου.

— Παρευρίσκοντο ἐπίσης ἡ πρόεδρος κ. Σιφναίου μὲ ὡραίαν τουαλέτταν μαύρην περλὲ καὶ αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες Φωτιάδου, Κριεζῆ, Μαζαράκη, Λοπρέστη, Ζάκκα, Αγγελιδάκη—ὡραιοτάτη καὶ μὲ τουαλέττα μπλὲ ρουὰ καὶ δαντέλλες ὁμοιόχρωμες—Καμπάνη, Σταθάτου, Μάτσα, Παπαγεωργίου, Βεργκύλου, Ρικάκη κλπ.

— Γιὰ τὸν χορὸν τοῦ Ὠδείου ποὺ θὰ δοθῇ στὸ θέατρον «Ὀλύμπια», ἔχουν κρατηθῆ θεωρεῖα ἀπὸ τῆς γνωστότερες κυρίες καὶ δεσποινίδες, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ οἰκογένειαι Τραναφυλλάκου, Σακορράφου, Φωτιάδη, Ἠλιάσκου, Πετροκοκκίνου, Καλβοκορέση.

— Τὴν προσεχῆ Πέμπτην χορευτικὴ ἑσπερὶς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γρίβα. Ἐπίσης παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κ. Βενιζέλου. Τὴν Τρίτη χορευτικὴ ἑσπερὶς παρὰ τῇ κ. Λάμπρου. Τὴν Τετάρτη μπάλ-ντ' ἀνφὰν παρὰ τῇ κ. Π. Μάτσα. Τὸ Σάββατον χορὸς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἠλιάσκου.

Μονταὶν

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΠΕΡ ΤΩΝ ΣΑΝΑΤΟΡΙΩΝ

Ἐπιτυχέστατος ὑπῆρξεν ὁ χορὸς τὸν ὁποῖον διωργάνωσεν ἡ πολυάσχολος καὶ ἐθνικῶς δρῶσα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, «Μάννα τοῦ Στρατιώτου» κ Ἄννα Παπαδοπούλου, καὶ ὁ ὁποῖος ἐδόθη προχθὲς στὸ «Ζέσιλ» τῆς Κηφισσιᾶς. Εἰς τὸν χορὸν παρίστατο ὅτι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ πόλις μας καὶ ὅτι ὡραῖον.

Ἡ κ. Βούλγαρη τὸ γένος Καίσαρη, ὁλόξανθη, εὔμορφη, ἔφερεν ὡραίαν κρὲμ ἀμφίεσιν. Ἡ κ. Μπακοπούλου, κόρη της... Μάννας, πολὺ γλυκειά, μελανοφοροῦσα. Ἡ κ. Σταμ. Μερκούρη, ροδομάγουλη, μέσα εἰς μίαν ὁλοκόκκινην ἀμφίεσιν, ἀρέσκεται ἐναλλὰξ νὰ χορεύῃ καὶ νὰ σκορπίζῃ σερπαντὲν. Ἡ κ. Ψύλλα, τὸ γένος Τομπάζη, μὲ μὸβ τουαλέττεαν, ἡ κ. Πάτση τοῦ Δημάρχου ἐπιβλητική. Ἡ κ. Διονυσία Τσουκαλᾶ, πολὺ ἐμμορφη, μὲ μαύρην μεταξωτὴν ἀμφίεσιν, μὲ λουλούδια κεντητὰ εἰς τὴν φοῦσαν, ἡ κ. Ἕλλη Παραμυθιώτου, μὲ μελανὴν ἀμφίεσιν, ἡ κ. Δέσπω Συννεφιᾶ μὲ χρυσοῦφὲς περλὲ λευκὸν φόρεμα, ἐμορφη, ἡ κ. Μ. Ἀργυροπούλου μὲ μαύρην ἀρξὰν τουαλέτταν, ἡ κ. Χρ. Βασιλακάκη μὲ περλὲ λευκὴν ἀμφίεσιν καὶ στέμμα ὄμοιον, ἡ κ. Λίζα Μιλτ. Μαλακάση μὲ μαῦρα, ἡ κ. Εὐαγγελίδου εὔμορφη μὲ λευκὴν τουαλέτταν, ἐπιδεξία χορεύτρια, ἡ δις Μ. Σακκῆ, εὔμορφη μὲ πρασίνην μεταξίνην ἀμφίεσιν, ἡ δ)νὶς Ἄννα Χατζηαθανασίου, ὑπερήψυλος καὶ εὐθυτενὴς Κηφισσιώτισσα, ἡ κ. Λέβη μὲ μὸβ ἀμφίεσιν, ἡ δὶς Ζωὴ Μ. Μαλακάση εὐπετὴς καὶ εὐκίνητος μὲ καφέ, ἡ κ. Ἑλένη Παμπούκη συμπαθής, ἡ δὶς Βαρουτσῆ εὔμορφη ἐκ Σμύρνης, ἡ κ. Νίκα μὲ φυστικὶ φόρεμα, ἡ δ)νὶς Βλιάμου ἐκ Σάμου, ἡ δὶς Χρησσίνα Τομπάζη μὲ ἄσπρα, ἡ δὶς Ἀρούς Μπαλοζιὰν Ἀρμενοπούλα τῆς Σμύρνης πολὺ εὔμορφη μὲ μὸβ ἀμφίεσιν, ἡ κ. Σέκκερη μὲ μαῦρα, ἡ κ. Σοφία Κυριακοῦ μὲ μελανά, ἡ κ. Χαριτάση μὲ μαῦρα, ἡ δὶς Λήδα Κουρούκλη εὔμορφη, χαριτωμένη μὲ φοῦ, ἡ κ. Δῶρα Σακκαλῆ μὲ ὡραίαν ἀμφίεσιν μελαίναν, ἡ δ)νὶς Ἀνδρεάδη πολὺ συμπαθητικὴ μὲ οὐρανιά, ἡ δὶς Ἰωαννίδου εὔμορφη, ἡ δὶς Δήμα, ἡ δὶς Δερβᾶ, αἱ τρεῖς τελευταῖαι Κηφισσιώτισσαι ἡ κ. Δεσποζίτου, ἡ κ. Οἰκονόμου-Γκούρα, ἡ κ. Ρουμπίνη Ν. Ζορμπᾶ, ἡ κ. Μαυρέττα Λυκιαρδοπούλου ὡς λαμπὰς εὐθυτενής, ἡ κ. Ἀριανούτσου, ἡ δὶς Τσαρλαμπᾶ, ἡ δὶς Καίτη Ἀδὰμ εὔμορφη, ξανθὴ Κηφισσιώτισσα, ἡ δὶς Πολίτη Κηφισσιώτισσα πολὺ συμπαθής, ἡ κ. Χρυσικοπούλου, πολὺ εὔμορφη, ἡ δὶς Μαρουλάκη, ἡ κ. Κουμανταρέα, ἡ δὶς Δημούλη μὲ μὸβ, ἡ κ. Στυλιανίδου κλτ. Καὶ μερικὲς μάσκες : Ὑπ' αὐτὰς διακρίναμεν μίαν εὔμορφην μελαχροινὴν χήραν, μόλις ἐννέα μηνῶν, τὴν κ. Ντ. Μ. ἐπίσης τὴν κυρίαν Λιν. Καρ. καὶ τὴν εὔμορφην ξανθὴν δεσποινίδαν Λέναν Καστρισ. Καὶ τοὺς κυρίους κυρίους Δήμαρχον Σπύρον Πάτσην, Δημήτριον Κολοβόν, Τ. Σταυράτουλον, Ἠλιόπουλον, Βλαβιανόν, Βεκιαρέλλην, Λέβην, Χρυσικόπουλον, Πανουριᾶν, Ψύλλαν, Παν. Ὕπσον, Ἄγγ. Μεταξᾶν, Κυριακόν, Κ. Δημαρᾶν, Ζ. Σακκῆν, Νεύφυτον, Μιχ. Ἀργυρόπουλον, Στιλ. Πιττακῆν, Χρ. Βασιλακάκην. Σ. Καραπαναγιώτην, Σ. Σοφούλην, Ἀντωνόπουλον, Χρόνην, Λυκιαρδόπουλον, Ρονσάκην, Μπαχᾶν, Μπακόπουλον, Στεφανίδην, Ζάρκον κλπ.

Ρ. Φιλύρας

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΩΝ

Τὴν Τετάρτην ἐδόθη εἰς τὸ «Νελίς» ὁ χορὸς τῶν ὀδοντοϊατρῶν, ὁ ὁποῖος ἐστέφθη ὑπὸ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας. Κατ' αὐτὸν ἀπενεμήθησαν βραβεῖα καλλονῆς. Τὸ α' βραβεῖον ἔλαβεν ἡ ὡραιοτάτη δ)νὶς Δήμητρα Λεδούση. Τὸ β' ἡ ἐπίσης ὡραία κυρία Νίτσα Μοντεσσάντου. Διεκριθησαν καὶ πολλαὶ ἄλλαι κυρίαι καὶ δεσποινίδες ὀδοντοϊατρῶν εἰς χορὸν καὶ εἰς κομψότητα.

ΤΟ ΦΩΣ ΜΟΥ

Μιὰ νυχτιά. πῶς τὸ θυμοῦμαι ! ἡ ἀγάπη μου ἡ γλυκειά,
μπῆκε μέσ' σ' τὴν καμαρά μου.
Πήδησ' ἀπὸ τὸ διβάνι, κ' ἦταν τόσο ξαφνικά
ἡ λαχτάρα κ' ἡ χαρά μου,
ποὺ μὲ τ' ἀπαλό τ' ἀγέρι
ξάφνου σβύσθηκε τὸ φῶς μου, ὅπως ἅπλωνα τὸ χέρι.
Καὶ ἐκάθησ' ἡ καλή μου δίπλα-δίπλα πεταχτή
καὶ μὲ τὸ γλυκό της στόμα
ἄρχισε νὰ μὲ μαλώνῃ : Τάχα, πῶς καὶ διατὶ
πρὶν νὰ τὴν ἰδῶ ἀκόμα
ἔσβησα μὲ μιᾶς τὸ φῶς μου ἀπ' ἀντίκρυ μάνι-μάνι.
Καὶ τῆς εἶπα :—Τί τὸ θέλω,μιὰ π' ὁ Ἥλιος μου ἐφάνη!...

Η ΖΗΛΕΙΑ

Εἶχα ταῖρι καὶ μαζύ του τόσο ἀχώριστα ἐζοῦσα,
σὰν σ' ἀμύγδαλο ἀφράτο, πῶχει δίμελο καρπό.
Ἔφυγε μακρυὰ ἐκείνη...—Ἐγὼ ξέρω πῶς πονοῦσα !
Καὶ σὰν γύρισε μοῦ εἶπε : «Μιὰ ποὺ τόσο σ'ἀγαπῶ,
γιατί τάχα νὰ μὴ στέλῃς ἕναν ἄνθρωπο μιὰ μέρα
νὰ μοῦ φέρῃ δυό σου λόγια,μέσ' στὴν ἐρημιὰ μου πέρα;»
Καὶ τῆς εἶπα : "Ὀχι ! ὄχι ! δὲν τὸ ἤθελ' ἡ καρδιά μου,
νὰ φωτιό' ἡ ὀμορφιά σου ἄλλον κι' ὄχι τὴ θωριά μου.»

ΛΟΓΙΑ ΣΟΦΑ

Βλέπει τὸ στάρι τὸ πουλί, καὶ Γφεύγει ἀγάλι-γάλι
σὰν νοιώσῃ μέσα 'στὸ κλουβὶ σιμὰ φτωχὸ πουλί·
Πάρε καὶ σὺ ἀπ' τοὺς καϋμοὺς τῶν ἄλλων συμβουλή,
γιὰ νὰ μὴ πάρουν ὕστερα ἀπ' τοὺς δικούς σου ἄλλοι.

***

Ἀρώτησαν τὸ βασιλιᾶ : Γιατὶ τὰ δαχτυλίδια
τὰ βάνουν—ὅσοι τάχουνε ! στὸ χέρι τὸ ξερβό,
μιὰ ποῦναι τ'ἄλλο στὴ δουλειὰ καθὼς καὶ 'στὰ παιγνίδια
χίλιαις φορὲς καλλίτερο καὶ πειότερ' ἀκριβό ;
Κι' ὁ βασιλιᾶς ἀπήντησε : —Καὶ ὅλν τὸ ξέρεις τάχα ;
ὅπ' ἔχει τὴν ἀξία του, μένει μ' αὐτὴ μονάχα.

***

Σὰν δὲν τὸ θέλει ὁ Θεὸς, τὸ δίχτυ τοῦ ψαρᾶ
ψαράκι δὲν θὰ πιάσῃ.
Καὶ ψάρι ποὺ ἡ ὥρα του δὲν ἔχει ἀκόμα φθάσει
δὲν θὲ νὰ σβύσῃ καὶ σ'αὐτὴ ἀκόμα τὴν ξηρά.

***

Εὔκολα βγαίνει μάλαμμα ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὰ βάθη
— φθάνει κανεὶς νὰ ξέρῃ —
μὰ γιὰ νὰ βγάλῃς μάλαμμα ἀπὸ κομμίρη χέρι
πρέπ' ἡ ψυχή του πειὸ μπροστὰ νὰ ἔβγῃ καὶ νὰ πάθῃ.

***

Κανεὶς δὲν νοιώθει τῆς ζωῆς τὴν γλύκα καὶ ἀξία
πρὶν δοκιμάσῃ μιὰ φορὰ καὶ λίγη δυστυχία.

***

Σὰν θωρεῖ κανεὶς μὲ μάτια ὅλο κάκια κι' ἀγριωπά,
καὶ τὸν Ἰωσὴφ ἀκόμη ἀσχημο θὰ ζωγραφίσῃ.
Μὰ σὰν βλέπῃ μὲ γλυκάδα ἐκεινοῦ ποὺ ἀγαπᾷ
καὶ τὸν Βελζεβοὺλ ἀκόμη ἀγγελοῦδι θὰ νομίσῃ.

***

Βλέπ' ὁ Θεὸς τὰ λάθη σου, ὅμως σιωπᾶ καὶ κλαίει...
Ὁ γείτονάς σου τίποτε δὲν βλέπει ... κι' ὅλο λέει !...

***

Ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρομμυδιοῦ στῆς ὥμορφης τὸ στόμα,
καλλίτερό 'ναι ἀλήθεια,
ἀπ' τοῦ γλυκοῦ τριαντάφυλλου τὸ μῦρο καὶ τὸ χρῶμα
'σ τῆς ἄσχημης τὰ στήθια.

***

Ψευτιὰ ποὺ σοῦ κολλήσανε Ἀμοιάζει μαγαιριά,
ποὺ γιὰ καιρὸ, πολὺ καιρὸ σὲ λυώνει, σὲ πεδαίνει.
Μπορεῖ νὰ γιάνῃ μιὰ φορὰ μὲ κόπο καὶ φλουριά,
μά... τὸ σημάδι μένει !

Μεταφρ. Μιχ. Ἀργυροπούλου

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΗΜΕΡΑ ΒΡΟΧΕΡΗ

(Τοῦ Λονγφέλλου)

Εἶνε ἡ 'μέρα σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη.
Βροχὴ κι' ἀγέρας· τί καιρός ! δὲν παύει, δὲν ἀλλάζει.
Τὸ κλῆμα 'στὸν παλιότοιχο σκαλώνει κι' ἀνεβαίνει,
μὰ τῆς νοτιᾶς τὸ φύσημα τὰ φύλλα του τινάζει.
Εἶνε ἡ μέρα σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη.

Εἶν' ἡ ζωή μου σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη.
Βροχὴ κι' ἀγέρας· τί καιρός ! δὲν παύει, δὲν ἀλλάζει.
Βαστοῦν οἱ πόθοι τῆς ψυχῆς τὴ νειότη μου ποὺ γέρνει,
μὰ ὁ καιρὸς τσ' ἐλπίδες μου σὰν φύλλα τῆς τινάζει.
Εἶν' ἡ ζωή μου σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη.
Σώπα, καρδιά μου θλιβερὴ καὶ παραπονεμένη·
ὁ ἥλιος ἀπ' τὰ σύννεφα θὰ βγῇ καὶ θενὰ λάμψῃ·
μόνη ἐσύ, καρδούλα μου, δὲν εἶσαι λυπημένη·
κάθε καρδιὰ κακοκαιριὲς θὰ νάχῃ καὶ θὰ κλάψῃ·
θὲ νάχῃ μέρα σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη.

Μεταφρ. Κ. Ε. Τσαγκρίδη

ΤΟ ΨΤΑΚΙ

(Τοῦ Hippolyte Lucas)

«Ποῦ πᾶς ρυάκι σιγανό ; —Στὸν ποταμὸ ἐκεῖ πέρα.
—Ἄχ ! θὰ χαθῆς θεότρελλο, εἰς τὸ λειβόδι σπάσου,
ταῖς πεταλοῦδαις νὰ θωρῆς νὰ παίζουνε σιμά σου,
καὶ νὰ χαϊδεύῃς τὸ πυκνὸ χορτάρι νύχτα μέρα.
—Σύντροφε, π' ἔχεις δάκρυα στὸ ρέμα μου χωμένα,
πές μου ποῦ τρέχεις βιαστικὰ μὲ μάτια δακρυσμένα ;
—Πάω, ρυάκι μου γλυκύ, σὲ λατρεμὶ ἕνα κάλλη.
—Ἄχ ! ξέρω γιὰ τὴν ἄπιση δάκρυ νὰ χύσῃς πάλι,
ἔλα στὸ νοῦ σου τώρα πειὰ καὶ γύρισε ὀπίσω.
—Ἄχ ! δὲν μπορῶ.—Μὰ οὔτε ἐγὼ μπορῶ γιὰ νὰ γυρίσω.
—Λοιπόν, σὸν τὸ νεράκι σου, ἂς τρέχω, τὸ δροσάτο.
Καθένας 'ς τὸν κατήφορο πηγαίνει ἐδῶ κάτω.

Μεταφρ. Γ. Ζερμπίνη

Η ΑΓΑΠΗ

(Τοῦ Δ. Μίλλ)

Στοῦ ἥλιου τὸ βασίλεμμα, τρεῖς λυγεραῖς παρθένες
λειβάδι καταπράσινο σιγὰ σιγὰ περνοῦνε.
Ὁλημερὶς δουλεύανε καὶ τώρα ἡ καϋμένες
γυρίζουν στὴν καλύβη τους γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦνε.
Ἡ πρώτη ἡ μικρότερη πηδᾷ καὶ τραγουδεῖ
τριγύρω 'ς τὸ κεφάλι της λουλούδια ἀραδιάζει.
Ἡ δεύτερη μὲ συλλογὴ τὸν οὐρανὸ θωρεῖ
κ' ἡ τρίτ' ἡ μεγαλύτερη λυπημενὰ στενάζει.
«Πῆτε μου, ἀγάπη τί θὰ πῇ, ρωτᾷ ἡ πειὸ μικροῦλα
—δὲν ξέρω, λέγ' ἡ δεύτερη, μὰ ἔχω διαβασμένο :
πῶς δὲν μπορεῖ χωρὶς αὐτὴν νὰ ζήσῃ ἡ καρδοῦλα.
Φωνάζ' ἡ τρίτη—ξέρω ἐγώ, ἄχ ! μὰ γι' αὐτὸ πεθαίνω...

Μεταφρ. Γ. Ζερμπίνη

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΟ ΚΡΙΑΡΙ

Μοῦ ἀλάφρωσε ἡ σάρκα μὲ τὸ ἀπάντημα
Καὶ ὁ νοῦς· κέφερα δίπλα τὸ ποδάρι,
Στοὺς πιστικούς. Τὸ ὡραῖο τὸ πάλεμα,
Μὲ τὸ τρισδύναμο τὸ κριάρι
Τὰ μέλη μῶδενε, ὅταν τῶβανα,
Μὲ ὁρμὴν ἀπάνω μου νὰ δράμῃ,
Μπροστὰ ἀπ' τὸ μέτωπο, σὰν κάλεσμα
Βαριᾶς ὀργῆς, τὴν ἀπαλάμη.
Καὶ κεῖνο ἐρχόνταν, κυματίζοντας
Στὸ πήδημα τὸ ὡραῖο κορμί του,
Κάτου ἐχαμήλωνε τὰ κέρατα—
Μὰ ἐγὼ ξεγέλασα τὴν ὁρμή του,
Μὲ τὸ πλευρὸ γλυστρῶντας κέπεφτα,
Μπροστὰ ἀπὸ τὰ λιγνὰ του σκέλια
Καὶ γύρα, οἱ πιστικοί, δυνάμωναν
Τὸ γαῖμα τους, μὲ ἀκρᾶτα γέλοια.

(Ἀπὸ τὸν «Ἀλαφροΐσκιωτον») Ἀγγ. Σικελιανός

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐπίπεδον πιεστήριον ἔχον πλάκα 100 X 140 δυνάμενον νὰ πέρνῃ 4 σελίδας μεγίστης ἐφημερίδος καὶ τυπῶνον 1200 φύλλα καθ' ὥραν. Μοναδικὸν διὰ καθημερινὴν ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΑΛΗΑ ΦΙΛΕΝΑΔΑ

Τοῦ Ἀνρὶ Ντυδερνουᾶ

Θυμᾶσαι τὴ φίλη μου τὴν Ἰωάννα ; ρώτησε ὁ Ἀνδρέας τὸν φίλον του Φερνάνδο.

—Ναί ! Μιὰ ξανθοῦλα ποὺ φοροῦσε πάντα ἕνα κοστοῦμι ταγιὲρ καὶ περπατοῦσε μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια.

— Ἀκριβῶς ! Λοιτὸν αὐτὴ ἡ κοπέλλα μ' ἀγαποῦσε πολὺ κι' ἐγὼ τῆς ; φέρθηκα πολὺ ἄσχημα—μὴ γελᾶς !—ναί, τῆς φέρθηκα πολὺ ἄσχημα. Ἐγὼ ποὺ σ' ὅλη τὴ ζωή μου ἐφερθηκα σὰν τζενελεμαν, ὑπῆρξα χυδαῖος ἀπέναντί της. Σὲ βεβαιῶ ὅτι νοιώθω ἕνα εἶδος ντροπὴ ὅταν τὴ συλλογίζομαι.

— Μὴν ἀνησυχῇς.... Αὐτὴ θὰ σ' ἐκδικήθηκε γιὰ τὴν κακὴ διαγωγή σου ! Θὰ σὲ ξέχασε...

— Αὐτή ! Ἡ Ἰωάννα νὰ ἐκδικηθῇ ; Ἦταν τόσο καλή, τόσο ἥμερη, τόσο γλυκειά ! Εἶχε γιὰ μένα μιὰ ἄπειρη τρυφερότητα... Καὶ ἐγώ... Τὴν περιφρόνησα... Σ' ὅλη της τὴν καλωσύνη ἀπάντησα μὲ πρωστυχιές.

— Κρῖμα !

— Ἐρχόταν στὸ σπίτι μου καὶ μὲ περίμενε ὁλόκληρες ὧρες... Ἔνα βράδυ ἔμεινε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἕως τὰς τέσσερες τὸ πρωί. Ἔκανε φρικτὸ κρύο. Ἐγὼ εἶχα πάει σ' ἕνα νταντσιν καὶ χόρευα στὴ ζεστασιά ! Ὑπῆρξα κτῆνος, σοῦ λέω ! Καὶ μὲ ποιὸ δίκαιο ἀντικατέστησα αὐτὸν τὸν ἄγγελο ; Νὰ ἠξεύρες !.. Ἡ σημερινὴ φίλη μου εἶνε μιὰ μικρὴ μέγαιρα. Κακιά, ἀπαιτητικὴ καὶ ζηλιάρα ! Ἔτσι συμβαίνει πάντα.

— Στὸν ἔρωτα ὑπάρχει πάντα ἕνας ὁδηγὸς καὶ ἕνα θῦμα...

— Ἄφησε νὰ σοῦ τελειώσω τὴν ἱστορία μου. Ἂν καὶ ἡ Ἰωάννα μ' ἐλάτρευε ἐν τούτοις ζητοῦσα νὰ εὕρω μιὰ αἰτία νὰ τὰ χαλάσω μαζύ της καὶ δὲν εὕρισκα. Ἦταν πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη. Τὴν βαρειόμουν ἀκριβῶς γιατὶ μ' ἀγαποῦσε τόσο, γιατὶ μοῦ ἦταν τόσο ἀφοσιωμένη. Μιὰ μέρα τέλος τῆς εἶπα :

—«Πλήττω !»

Κιτρίνισε καὶ μοῦ ψιθύρισε σιγανά :

— Ἴσως φταίω ἐγὼ γι' αὐτό.

Καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια, φίλε μου, θυσιάσθηκα γιὰ μένα. Ἔφυγε !..

Μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω ἀκόμα τὴν κομψὴ σιλουέτα της, ποὺ ἦταν σκυμμένη ἀτὸ συγκίνησι. Ἀκούω ἀκόμη τὴν πόρτα ποὺ ἔκλεισε μὲ πένθιμο κρότο. Τὴν πόρτα αὐτὴ τὴν ἔκλεισε διακριτικὰ γιὰ νὰ μὴ μὲ ἀνησυχήσῃ... Ἀχ ! φίλε μου, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ τὴν ξαναϊδῶ, θὰ περνοῦσα τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου γονατισμένος ἐμπρός της... Θὰ τῆς ζητοῦσα συγνώμην ! Μὰ ποτὲ ἔκτοτε δὲν τὴν συνάντησα πειά. Δὲν ξέρω τί ἀπέγεινε ἡ καϋμένη. Ἴσως σκοτώθηκε...

— Ἐγὼ ξέρω τί ἔγινε, εἶπε ὁ Φερνάνδος.

— Ἀλήθεια ;

— Τὴν συναντῶ κάποτε. Θέλεις νὰ τῆς πῶ νὰ σοῦ γράψῃ ; Θέλεις νὰ τὴν ἰδῇς ;

— Θὰ θελήσῃ ἐκείνη ;

— Βεβαιότατα ! Ὅταν τῆς μιλῶ γιὰ σένα γαμογελᾷ μελαγχολικά.

— Δὲν ἄλλαξε καθόλου αὐτὰ τὰ τρία χρόνια; Δὲν ἀσχήμηνε;

— Ἀπ' ἐναντίας. Ὡμόρφηνε πολύ. Θὰ ἰδῇς.

— Ἀλήθεια ;

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

— Εἶμαι τυχερὸς λοιπὸν χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω.

— Εἶσαι ὅμως βέβαιος, ὅτι δὲν μοῦ κρατεῖ κακία ;

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα, φίλε μου, εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς καλωσύνης. Μὴν ἀνησυχῇς. εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀφοσιώσεως. Ἀφησὲ με νὰ σᾶς συμφιλιώσω καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς.

***

Ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες ὁ Ἀνδρέας ἔλαβε τὸ ἑξῆς γραμματάκι :

«...Καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἂν σὲ ξαναϊδῶ. Θὰ ἔλθω τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὰς πέντε. Δὲν θὰ κτυπήσω τὸ κουδοῦνι γιὰ νὰ μὴ σὲ ἐνοχλήσω. Θὰ κτυπήσω τρεῖς φορὲς τὴν πόρτα σου ὅπως ἄλλοτε. Καὶ ὅπως ἄλλοτε ὑπογράφω.

«Ἡ Ἰωάννα σου»

Τὴν Κυριακὴ ὁ Ἀνδρέας ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του γιὰ νὰ διασκεδάσῃ. Ἦταν τόσο ἀνυπόμονος νὰ ξαναϊδῇ τὴν παληά του φίλη, ὥστε γιὰ νὰ περάσῃ ὁ καιρὸς στρώθηκε στὸ πόκερ. Κατὰ τὰς τέσσερες, ἐπειδὴ ἐκέρδιζε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸ παιγνίδι, τηλεφώνησε στὸν ὑπηρέτη του :

— Εὐγένιε, σὲ λίγο θὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα μιὰ κυρία. Νὰ τὴν πῇς στὸ γραφεῖο μου καὶ τῆς δώσῃς γλυκὰ καὶ ὀλίγο ποτό. Παρακάλεσέ την νὰ μὲ περιμένῃ. Σὲ λίγο θὰ ἔλθω.

Ὁ ὑπηρέτης ἀπήντησε :

— Ἡ κυρία εἶνε ἐδῶ πρὸ ὀλίγου. Τῆς ἔδωσα ἕνα βιβλίο... Κάθεται στὸν καναπὲ καὶ καπνίζει. Μὴν ἀνησυχεῖτε γιατὶ ἡ κυρία ξέρει πῶς ἤλθε πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ.

Ὁ Ἀνδρέας ἐκάθησε πάλι στὸ τραπέζι καὶ ἔχασε ἕνα σημαντικὸ ποσόν. Εἰς τὰς πέντε ὅμως ἀποχαιρέτησε τοὺς συμπαίκτες του.

Ἔφθασε στὸ σπίτι του καὶ εὑρῆκε τὴν Ἰωάννα καθισμένη στὸ ντιβάνι μὲ ἕνα βιβλίο στὸ χέρι. Εἶχε κλείσει τὰ παραπετάσματα καὶ εἶχε ἀνάψει τὴ λάμπα. Τὸ γραφεῖο του τοῦ φάνηκε μελαγχολικὸ καὶ πένθιμο. Ἐκείνη ἦταν πάντα χαριτωμένη, σεμνὴ καὶ κιλόβουλη.

— Μήπως σὲ ἀνησυχῶ ; τὸν ρώτησε σιγανά.

— Καθόλου. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ἀργοτορία μου. Ἔρχομαι ἀπὸ τὸν δικηγόρο μου... Μὲ περίμενες πολλὴ ὥρα ;

— Ὦ... δὲν πειραζει. Μὴν ἀνησυχεῖς γι' αὐτό... Ἤμουν βεβαία πῶς θὰ ζητοῦσες νὰ μὲ ἰδῇς κάποτε... Ἤμουν βεβαία πῶς ὅλα δὲν εἶχαν τελειώσει μεταξύ μας, Ἀνδρέα. Ὅταν ὁ φίλος σου μοῦ μίλησε αἰσθάνθηκα τὴ μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς μου... Μήπως κρυώνεις ; Μήπως διψᾷς ; Τί εὐχαριστημένη ποὺ εἶμαι ἐδῶ !

Ὁ Ἀνδρέας ἔννοιωσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ ἴδιο αἴσθημα τῆς πλήξεως, ποὺ τὸν εἶχε κάνει ἄλλοτε νὰ φανῇ χυδαῖος ἀπέναντι τῆς γυναικοῦλας αὐτῆς ποὺ τὸν ἐλατρευε.

— Τί σκέπτεσαι ; ἠρώτησε ἡ Ἰωάννα.

— Σκέπτομαι ἐσένα, ἀπήντησε ἐκεῖνος, γιὰ νὰ φανῇ εὐγενής.

Ἡ Ἰωάννα τὸν κύτταξε μ' ἕνα τρυφερὸ βλέμμα. Ἔπειτα ἔρριξε ἕνα μεγάλο κούτσουρο στὸ τζάκι κι' ἄναψε τὸ σαμοβάρ.

Ἡ ζωὴ ξανάρχιζε ὅπως ἄλλοτε γλυκειὰ καὶ ἄνοστη... Γύρισε καὶ τοῦ εἶπε γλυκά :

— Δύο κομματάκια ζάχαρι ! Λίγο γάλα ;.. Ναί, ναί, τὸ τσάϊ χωρὶς ζάχαρι βλαπτει, Ἀνδρέα μου. Πάσχεις πάντα ἀπὸ τὸ στομάχι σου ; Θὰ σὲ περιποιηθῶ ἐγώ, ὅπως ἄλλοτε... Πάρε ἕνα μπισκότο. Μὴ πίνεις τόσο γλήγορα... Πίζιες τίποτε ἀστεῖρα, κιόλ πιειδί ; Ἀνδρέα, μὴ μὲ κυττάξεις κι' αὐτὰ τὰ μάτια... Δὲν ἔχουν καμμιὰ κακία τὰ μάτια σου, μὰ σὲ ξέρω... Ὅταν κάθεσαι καὶ μὲ κυτάζεις... μὲ κυτάζεις σὰ νὰ ἤμουν καμμιὰ ξένη, καὶ σὰν νὰ εἶχες διάθεσι νὰ πῇς ἄλλοῦ... Φοβοῦμαι πῶς πλήττεις πάλι... Ἀπὸ τώρα ; Μὴ τὸ ἀρνεῖσαι ! Δὲν βρίσκεις ἕνα λόγο, νὰ μοῦ πῇς ; Ἤρθα σὲ κακὴ στιγμή. Καλά ! Θὰ φορέσω τὸ καπέλλο μου, τὸ πανωφόρι μου καὶ θὰ φύγω. Τί κρῖμα ! Μὴν ἀνησυχεῖς... Δὲν χρειάζομαι τίποτε...

Ἀναστέναξε καὶ ἔπνιξε ἕνα λυγμό.

Εἶπε μόνο :

— Γιατί νὰ ζητήσῃς νὰ μὲ ἰδῇς ; Ἀρχιζα νὰ βρίσκω τὴν ἡσυχία καὶ τὴν παρηγοριά. Τώρα θὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερη ἡ λύπη μου...

— Ἰωάννα, ξέρεις...

— Ξέρω. Εἶχες τύψεις καὶ νόμισες πῶς μ' ἀγαπᾷς. Δὲν πειράζει ὅλως... Χαῖρε... Ἔτσι εἶνε ἡ ζωή. Σ' ἀρέσει πειὸ πολὺ ἡ νέα σου φιλενάδα, γιατὶ εἶνε σκληρή, γιατὶ σὲ βασανίζει. Ἔχει κάποιο γόητρο τὸ μαρτύριο ἑνὸς ἐρωτευμένου. Τὸ ξέρω... Ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωσις, πλήττουν κανένα. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή...

Τὰ εἶπε αὐτὰ μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια κι' ἔφυγε. Ἔκλεισε τὴν πόρτα διακριτικά, ὅπως καὶ τὴν ἄλλη φορὰ κι' ἔφυγε γιὰ πάντα...

Στὴν σκάλα ἔκλαιγε κατεβαίνοντας, μὲ δυνατοὺς λυγμούς.

Ἀνρὶ Ντυδερνουᾶ

"Ἦταν τόσο καλή, τόσο ἀφοσιωμένη....

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

[Τοῦ Αἰμιλίου Γκαπορέ]

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἄλλαξαν τὴν ὥρα, ἀλλὰ δὲν θὰ σκέφθηκαν ὅτι τὸ ρολόγι ἔχει κι' ἄλλον μηχανισμὸ ποὺ χτυπᾶ τὶς ὧρες. Γιὰ νὰ δοῦμε λοιπόν.

Ταυτοχρόνως ἔστρυψε τὸ κλειδὶ τοῦ ρωλογιοῦ καὶ αὐτὸ ἐσήμανε τὴν ἑνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν.

Ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἔμειναν κατάπληκτοι.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Λεκόκ, ἡ δολοφονία δὲν ἔγινε στὶς 3 καὶ 30, ἀλλὰ μεταξὺ τῆς 11ης καὶ τῆς 11 καὶ 30. Οἱ δολοφόνοι ἔσπρωξαν τοὺς δείκτες πεὶ μπρός, ἠησιόνησαν ὅμως ν' ἀλλάξουν συμφώνως καὶ τους χτύτους.

Δὲν ἔφεραν καμμιὰ ἀντίρρησι. Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἐντελῶς φανερό. Ὁ ἀνακριτὴς Δομινὺ ἦταν καταφουρκισμένος. Αὐτὸς ὁ διαβολοαστυνόμος ἀρχίζε νὰ τοῦ βάζῃ τὰ γυαλιά.

Μετὰ ταῦτα ὁ Λεκὸκ συνέχισε τὰς ἐρεύνας του. Βλέποντας τὰ πάντα σπασμένα καὶ ἀναποδογυρισμένα, ἐμόρφαζε διαρκῶς καὶ ἐψιθύριζε :

— Ἤρθαν νὰ σκοτώσουν καὶ νὰ κλέψουν. Πῶς ὅμως δὲν εἶχαν ἀντικλείδια ; Γιατί αὐτὴ ἡ καταστροφή ; Χμ... Χμ...

Μετέβησαν κατόπιν εἰς τὴν κρεββατοκάμαρην. Τὸ ἕνα κρεββάτι τὸ τοῦ κόμητος ἔδειχνεν, ἀνάσματο καθώς ἦτο, πῶς ὁ Τρεμορὲλ εἶχεν ἀποσυρθῇ ἴσως νὰ κοιμηθῇ, ἀφήσας τὴν κόμησσαν μόνην στὴν αἴθουσαν. Κάτι τέτοιο ἐπίστευε, καὶ ὁ ἀνακριτής, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξετάσει προηγουμένως τὰ κρεββάτια. Ὁ Λεκὸκ ὅμως ἐλίσταζε σχετικῶς. Καὶ ὅταν ἐξήτασε τὸ κρεββάτι τοῦ κόμητος, ὅταν ἐψαχούλεψε παντοῦ στὰ κλινοσκεπάσματα, εἶπε μὲ φωνὴν ἐπίσημον :

— Κύριοι, τὸ κρεββάτι εἶνε σκοπίμως χαλασμένο. Δὲν κοιμήθηκε ἄνθρωπος πάνω σ' αὐτό. Τὸ ἐχάλασαν σκοπίμως οἱ δολοφόνοι καὶ εἶχαν κάποιο λόγο γιὰ νὰ τὸ κάμουν. Μὴ ἀμφιβάλλετε γιὰ ὅσα σᾶς λέγω. Ἡ πεῖρα μου μὲ ὁδήγησε ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀπάτην. Οἱ δολοφόνοι φαίνονται, ὅπως σᾶς εἶπα καὶ προηγουμένως, ἄνθρωποι ἔξυπνοι, ἀλλὰ καὶ ἀρχάριοι !

— Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω, εἶπεν ὁ πάτερ Πλαντᾶς, εἶνε πῶς οἱ δολοφόνοι ἐσκότωσαν δυὸ ἀνθρώπους τόσο ἀνενόχλητα. Ὁ κόμης ἦταν ξυπνητός. Γιατὶ δὲν ἀμύνθηκε ; Στὴν ἔπαυλι ὑπάρχουν τόσα ὅπλα ; Γιατὶ δὲν ζήτησε βοήθεια ; Εἶχαν καιρὸ καὶ ὁ κόμης κὶ ἡ κόμησσα νὰ φωνάξουν, νὰ δώσουν εἴδησι πῶς κινδυνεύουν. Γιατὶ δὲν τὸ ἔκαμαν ;

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμεν, ἐτόνισεν ὁ Δομινύ, ὅταν ὁ Γκεσπὲν ἀποφασίσει νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἡ ὁ δράστης τῆς δολοφονίας ἢ συνένοχος.

— Τότε, παρετήρησεν ὁ πάτερ Πλαντᾶς, γιατὶ νὰ μὴ γυρίσῃ μετὰ τὸ ἔγκλημα στοὺς συναδέλφους του ποὺ διεσκέδαζαν στὸ Παρίσι ; Θὰ εἶχε ἔτσι μιὰ δικαιολογία νὰ φύγῃ. Γιατὶ νὰ ἐξαφανισθῇ ὅλη τὴ νύχτα ;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λεκὸκ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐρευνᾷ παντοῦ. Ἐσκυμβε καταγῆς κι' ἐμάζευε διάφορα μικροαντικείμενα, παρατηροῦσε προσεκτικὰ διάφορα δυσδιάκριτα ἴχνη μ' ἕνα φακό, ἐξήταζε τὶς κλειδοκλὲς τῶν δωματίων καὶ τῶν ἐπίπλων. Γοντὰ σὸ λαβομάνο, μέσα στὴ κρεββατοκάμαρα, βρῆκε μιὰ πετσέτα, τὴν ὁποίαν ἔχωσε στὴν τσέπη του, μὲ τόση χαρά, σὰν νὰ ἦταν γραμμένα ἐπ' αὐτῆς τὰ ὀνόματα τῶν κακούργων.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε διαβολεμένο μάτι !...

— Λοιπόν, κ. Λεκόκ, τὸν ρώτησεν ἐξαφνα ὁ Πάτερ Πλαντᾶς, πῶς πηγαίνουν αἱ ἔρευναι ; Ἐπετύχατε τίποτε ;

Ὁ Λεκὸκ κύτταξε τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὶς μεγάλες εἰκόνες τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης ποὺ ἦσαν κρεμασμένες ψηλὰ στὸν τοῖχο. Στὴν ἐρώτησι τοῦ εἰρηνοδίκου ἀπήντησε :

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἀκόμη πῶς ἔφθασα στὰ τέλος. Ἀσφαλῶς ὅμως βρίσκομαι στὴν ἀρχή. Ἔχω πιρει καλὸ δρόμο, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ βγάλῃ ἀσφαλῶς ἐκεῖ ποὺ πρέπει...

— Τὶ ἐννοεῖτε, κ. Λεκόκ ! τὸν ρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς Δομινύ.

— Θέλω νὰ πῶ, κ. Ἀνακριτά, πῶς βαδίζω ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῶν δραστῶν καὶ πῶς δὲ θὰ μοῦ ξεφύγουν.

— Τῶν δραστῶν ! Μὰ τὸν σπουδαιότερον δράστην τὸν ἔχουμε στὰ χέρια μας. Ἀησιμονεῖτε πῶς κρατοῦμε τὸν Γκεσπέν ;

Ὁ Λεκὸκ κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ δισταγμό. Ὁ Δομινὺ ἐθύμωσε. Ἕως ; Ἤρχετο ὁ ἀστυνόμος αὐτὸς νὰ τὸν μάθῃ τὴ δουλειά του, νὰ τοῦ δώσῃ μαθήματα ; Μήπως δὲν ἦταν φανερὸ πῶς διεπράχθη ἡ δολοφονία καὶ πῶς τὴν ἐσχεδίασεν καὶ τὴν ὑπεκίνησε ἢ τὴν διέταξε ὁ Γκεσπέν. ὁ μόνος γνωρίζων, ὅτι ὁ κόμης Τρεμορὲλ εἶχεν λάβει τὴν προηγουμένην χρήματα ; Ἡ στάσις τοῦ Λεκὸκ ἦτο ἀδικαιολόγητος στὴν περίπτωσι αὐτὴ καὶ ὁ Δομινὺ τοῦ ἔκαμε παρατηρήσεις, μὴ κρύβοντας τὴν ὀργή του.

Ὁ Λεκὸκ δὲν ἀντέπε. Θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ μετρηθῇ μὲ τὸν ὑπερήφανο αὐτὸ ἀνακριτή, ὅταν θὰ ἐτελείωνε τὴν ἐκστρατείαν του. Γι' αὐτὸ ἠχρέσθη νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν δόκτορα Ζαντρόν :

— Κύριε δόκτωρ, πρόκειται βέβαια νὰ κάμετε αὐτοψίαν ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς κομήσσης μέχρις ὅπου εὑρεθῇ καὶ τὸ πτῶμα τοῦ κόμητος. Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μὲ κρατούσατε ἐνήμερον τῶν πορισμάτων σας. Εἰδικῶς μ' ἐνδιαφέρουν τὰ τραύματα, τὰ ὁποῖα φέρει ἡ κόμησσα στὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς. Φαίνονται ἀσήμαντα ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλὰ γιὰ μένα ἔχουν μεγάλη σημασία. Τὰ ἐξετασα καὶ ὑποπτεύομαι πῶς ἡ κόμησσα ἐφονεύθη κτυπηθεῖσα ἀπὸ πίσω μὲ βαρὺ ὄργανον, μὲ σφυρὶ ἴσως. Τὰ ἄλλα τραύματα, τὰ ἀπὸ μαχαίρας, κατηνέχθησαν, ἀσφαλῶς, κατόπιν, ὅταν ἡ κόμησσα ἦτο νεκρή.

Ὁ δήμαρχος Κουρτοᾶ ἀκούσας πάντα ταῦτα κατεπλάγη.

— Τὴν ἐφόνευσαν, ἐκραύγασε, καὶ κατόπιν τὴν κατέγραψαν διὰ μαχαίρας ; Αὐτὸ εἶνε τρομερό, ἀπίστευτο, ἐξωφρενικό. Γιατὶ θὰ τὸ ἔκαμναν ;

Ὁ Λεκὸκ ἑτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ ὅταν ἐφάνη στὴν πόρτα τοῦ δωματίου ὁ ὑπηρέτης τοῦ δημάρχου Βαπτιστῆς, ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε στὸν κυριό του, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταβῇ σπίτι του.

Ὁ δήμαρχος Κουρτοᾶ ἐξηγέρθη. Ἐστράφη πρὸς τὸν Βαπτιστὴ καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ κάμνῃ παρατηρήσεις :

— Καὶ γι' αὐτὸ ἤρθες νὰ μὲ ἀνησυχήσῃς ; Δὲν ἤξευρες λοιπὸν ἕνα σοβαρὸ λόγο μὲ κρατεῖ ἐδῶ ; Δὲν μπορῶ νὰ μείνω μιὰ στιγμὴ ἥσυχος ;... Ἐμπρός... Λέγε... Ποιὸς μὲ ζητεῖ ;

— Κύριε Δήμαρχε, εἶπεν ὁ Βαπτιστής, δὲν θὰ σᾶς ἀνησυχοῦσα ἂν δὲν συνέβαινε κάτι πολὺ σοβαρὸ σπίτι σας...

— Σπίτι μου !

Ὁ Κουρτοᾶ ἐχλώμισε.

— Ναί, κ. Δήμαρχε, ἡ κυρία σας εἶνε σὲ πολὺ κακὴ κατάσταση. Ἐλιποθύμησε. Κάποια συμφορὰ θὰ ἔμαθε. Κλαίει καὶ σπαράσσεται ἀπελπισία !..

Ὁ ἄτυχης Κουρτοᾶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ διέταξε τὸ Βαπτιστὴ νὰ ἐξηγηθῇ πειὸ καθαρά.

— Ὁ γραμματοκομιστὴς ἔφερε ἕνα γράμμα, ἄρχισε νὰ διηγεῖται ὁ ὑπηρέτης. Τὸ ἔπῆρα καὶ τὸ ἔδωσα ἀμέσως στὴ κυρία. Μόλις τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ διάβασε, ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ καὶ σωριάσθηκε κάτω ἀναίσθητη. Τὴν ψυχραιμία στὸς αἰσθήσεις της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ δέρνεται. Φαίνεται πῶς στὸ γράμμα γίνεται λόγος γιὰ κάποιο δυστύχημα ποὺ συνέβη στὴν δοσπιτάλι Λωράνς...

Μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα τῆς κόρης του ὁ Κουρτοᾶ ἔμεινε βουβὸς σὰν κερανυόπληκτος. Εὐθὺς ἀμέσως ὅμως ἐτινάχτηκεν ἐπάνω ὁ πάτερ Πλαντᾶς καὶ ρώτησε τὸν Βαπτιστήν.

— Ἡ δεσποινὶς Λωράνς δὲν βρίσκεται ἐδῶ ;

— Ὄχι, κύριε. Ἔφυγε πρὸ ὀχτὼ ἡμερῶν γιὰ νὰ περάσῃ ἕνα μῆνα σὲ μιὰ ἀδελφὴ τῆς κυρίας στὸ Παρίσι.

Ὁ Κουρτοᾶ ἐσηκώθηκε ἐν τῷ μεταξὺ κι' ἔτριβε ἔξω, βιαζόμενος νὰ φύσῃ σπίτι του. Ὁ ἀνακριτὴς Δομινὺ ἐψιθύρισε συγκινημένος :

— Τὸν ἄτυχῆ Κουρτοᾶ ! Τί νὰ συνέβη ἄραγε στὴν δεσποινίδα Λωράνς ; Μήπως ἀπέθανε ;

— Μακάρι νὰ ἦταν πεθάνῃ παρὰ νὰ συμβαίνῃ τίποτε ἄλλο, εἶπε μὲ φωνὴν παράδοξον ὁ Πάτερ Πλαντᾶς.

Ὁ Δομινὺ ἀκούσας τὴν φράσιν αὐτήν, τὴν τόσον ὕποπτον ἐστράφη ἀποτόμως κι' ἐκύτταξε τὸν εἰρηνοδίκην κατάματα...

Ὁ Λεκὸκ ἀκούσας τὴν φράσιν τοῦ πάτερ Πλαντᾶ ἔσπευσε νὰ εἴπῃ :

— Δὲν γνωρίζω τί δυστύχημα συνέβη στὴν κόρη τοῦ κ. δημάρχου. Ὀπωσδήποτε στὸ Ὀρσιβὰλ διηγοῦνται παράξενες ἱστορίες γιὰ αὐτήν...

— Σταθῆτε ! Μὴ προχωρήσετε, ἐφώναξεν ἐξαφνα ὁ πάτερ Πλαντᾶς, τινασσόμενος ἐπάνω. Εἶνε συκοφαντίες αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπαν. Βδελυραὶ συκοφαντίαι τῶν χωρικῶν, ἀνάξιες μιᾶς ἀθῴας καὶ ἀγνῆς κόρης, σὰν τὴν Λωράνς.

Ὁ Λεκὸκ δὲν προσέθεσε λέξιν. Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως αὐτὸ τοῦ γέροντος εἰρηνοδίκου γιὰ τὴν κόρην τοῦ Κουρτοᾶ καὶ ἡ ταραχὴ ποὺ ἔκαμαν ἐντύπωσι τόσο στὸν ἀνακριτὴν ὅσο καὶ στὸν δόκτορα Ζαντρόν, ἰδίως ὅμως στὸν Παρισινὸν ἀστυνόμον.

— Ἡ ὥρα περνᾶ, εἶπε τέλος ὁ ἀνακριτὴς Δομινύ, καὶ ἔχουμε ἀρκετὴν ἐργασίαν ἀκόμη. Ἂς μὴ χάνουμε τὸν καιρό μας. Ἤρθε ἡ κατάστασι τὴν ἔκθεσίν μου ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ δόκτωρ Ζαντρὼν θὰ ἐνεργήσῃ νεκροψίαν ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς κομήσσης. Κύριε κ. Λεκὸκ ἐρευνᾶτε ἂν θέλετε τὸν κῆπο κι ἐξετάζετε τὸ μέρος ποὺ εὑρέθη τὸ πτῶμα τῆς κομήσσης. Ὁ κ. Πλαντᾶς θὰ σᾶς συνοδεύσῃ.

Πράγματι καθένας τους ἔσπευσε νὰ ἐργασθῇ ἰδιαιτέρως. Καὶ ὁ Λεκὸκ μὲ τὸν Πλαντᾶν κατέβηκαν στὸν κῆπον...

Ὅταν οἱ δύο ἄνδρες βρέθηκαν μόνοι, ἀνέπνευσαν μ' ἀνακουφίσι, σὰν νὰ τοὺς ἐνοχλοῦσεν ἡ παρουσία τῶν ἄλλων. Ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχαν νὰ ἐκμυστηρευθοῦν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον πολλὰ πράγματα κι' ἐν τούτοις ἐδίσταζαν κι' ἐσιωποῦσαν. Τέλος ὁ πάτερ Πλαντᾶς ρώτησε τὸν Λεκόκ :

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Αἱ βιογραφικαὶ αὐταὶ ἀναμνήσεις τοῦ περιφήμου σατυρικοῦ ποιητοῦ Ἀνδρέα Λασκαράτου δὲν ἐξεδόθησαν εἰς βιβλίον. Εἶχον σταλεῖ προ ἐξηκονταετίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου πρὸς τὸν Νικ. Ματαράγναν ὅπως τὰς δημοσιεύσῃ εἰς τὸ περιοδικὸν ἢ «Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη» τὸ ὁποῖον ἐξέδιδεν ἀρχικῶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ κατόπιν ἐν Ἀθήναις.

Κύριε Ματαράγκα,

Ἰδοὺ ἐνδίδω εἰς τὴν παρακίνησίν σου διὰ νὰ σοῦ στείλω νὰ τυπώσῃς τὴ βιογραφία μου.

Εἶνε γραμμένη στὸ Ἰταλικό· σὲ ἐξευσιδοτὸ ὅμως ἂν θέλῃς νὰ τὴν μεταφράσῃς εἰς τὴ γλῶσσα μας, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ ὄχι στὸ λογιοτατίστικο. Ἐπειμένω σὲ τοῦτο ἀπανω Κύρ Ματαραγκα, ἐπειδὴ νὰ μὲ παρουσιάσῃς λογιώτατον, ἤθελ' εἶνε πὰ νὰ μὲ παρουσιάζεις καταμωμένονε. Κανείς δὲν ἤθελε μὲ γνωρίσει.

Ἔγραψα Ἰταλικά, ἐπειδὴ εἶχε μοῦ ζητηθῆ ἄλλοτε νὰ γράψω τὴ βιογραφία μου τοῦτη ἀκ' Εὐρωπαίους ὅπου ἐγνωρίζανε τὰ Ἰταλικὰ καλλίτερα ἀπὸ τὴ γλῶσσά μας.

Ἐπαράλειψα γράφοντάς τη ὅσα δὲν ἐτείναν νὰ δεῖξουν τὸ χαρακτῆρα μου, ἐπειδὴ νομίζω ὅτι μόνον στὸ χαρακτῆρα εἶνε ὁ ἄνθρωπος· ἀκόμα δὲ καὶ τὰ ὅσα ἐδίδαχθηκα ἀναφέλκυστα διὰ τοὺς ἄλλους, ἐπειδὴ ἡ ὠφέλεια τῶν ἄλλων πρέπει νὰ εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ κάθε συγγράφοντος.

Ἡ βιογραφία μου τοῦτη θέλει δεῖξει δυστυχῶς τὸ πέρασμα μου στὸν κόσμο. Δὲν ἐχάρηκα τίποτε ἀπὸ ὅσα χαίρονται ὅσοι ζοῦνε διὰ τὸν ἑαυτόν τους, καὶ ὑπόφερα ὅλα ὅσα ὑποφέρουν οἱ ἀφιερώνοντες τὴ ζωή τους εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν ἄλλων. Οὔτε παραπονοῦμαι γιὰ τοῦτο· ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος !

Ἐδικός σας

ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Σεβαστέ μοι κύριε Λασκαράτε,

Μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας καὶ τὴν ἐπόμενοι τὴν αὐτοβιογραφίαν σας καὶ σᾶς ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἠκούσατε τὴν παράκλησίν μου. Πάντοτε θαυμαστὴς τῶν ἔργων σας, τὰ ὁποῖα τιμῶσιν ἀληθῶς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἐκεύφθην ὅτι ἤθελεν εἶσθαι κόσμημα διὰ τὸ σύγγραμμά μου τὴν ἄρθρον φέρον τὴν σεβαστὴν ὑπογραφήν σας.

Γράφω ὡς παρατηρεῖτε εἰς τὸ λογιωτατίστικο καὶ τοῦτο δὲν εἶνε σφάλμα μου. Γεννηθεὶς καὶ ἐκπαιδευθεὶς ἐν Ἀθήναις γράφω τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν καὶ ὁμιλῶ.

Ζέβομαι τὰς περὶ γλώσσης ἰδέας σας καίτοι ἀντιθέτους πρὸς τὰς ἰδικάς μου καὶ φρονῶ ὅτι τὸ ἔνδυμα δὲν μεταβάλλει τὸ σῶμα ἀλλὰ μόνον ἀντικείμενον. Ὁ ἀδάμας εἴτε μὲ χοῦσὶν εἴτε μὲ ἄργυρον δεθῇ εἶνε ἀδάμας. Τὸ ψιμμύθιον τοῦ λογιωτατισμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου στολίζουσί τινες τὰ ταπεινὰ των ἔργα, οὔτε τὰ ἀνυψώνει, οὔτε ἀπατᾷ.

Λυήσατε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ δημοσιεύσω τὰ ἐνθυμήματα ὡς ἔχουσιν ἢ ἐν μεταφράσει. Ἐπροτίμησα τὸ δεύτερον, διότι ὡς καὶ ὑμεῖς δὲν ἀρνεῖσθε, δημοσιευμένα Ἰταλιστὶ θέλουσιν ἀναγνωσθῆ παρ' ὀλίγων μόνον καὶ φρονῶ ὅτι ἔργα Ἑλληνικὰ πρέπει νὰ ἀναγινώσκωνται ἰδίως παρ' Ἑλλήνων καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν αὐτοῖ νὰ προσκορίζωνται. Ἐλπίζω ὅτι θέλετε παραδεχθῆ τὸ ὀρθὸν τῶν λεγομένων μου καὶ θέλετε μὲ κρίνει μὲ ὀλιγωτέραν αὐστηρότητα ἐκείνης δι' ἧς κρίνετε τοὺς λογιωτάτους.

Ὅλος ὑμέτερος

ΝΙΚΟΛ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΜΟΥ ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ

Α'.

Ἐγεννήθην εἰς τὰς 1)13 Μαΐου ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας. Ἐπειδὴ δ' ἤμην τὸ μόνον ἄρρεν τῆς οἰκογενείας οἱ γονεῖς μου διὰ τῶν πολλῶν περιποιήσεών των μὲ καπέστησαν πειδίον ἰδιότροπον. Ἄλλος παρὰ τοῦ πατρός μου, ἀνθρώπου συνετοῦ καὶ τιμίου, ἔλαβον συμβουλὰς καὶ παραδείγματα, ὑγιεστάτης καὶ αὐστηροτάτης ἠθικῆς. Ἐφ' ὅσον ἔμενον ἐν Ληξουρίῳ διετέλεσα ὑπὸ διδασκάλους, ἀλλὰ διδασκάλους ἀσημάντους οὕτινες ἐλάχιστα ἢ σχεδὸν ἐλάχιστα μὲ ὠφέλησαν. Ὅταν ἠύξησα ὀλίγον τὴν ἡλικίαν γενόμενος ἴσως δωδεκαετής, ὁ θεῖός μου κύριος Δελαδέτσιμας μὲ παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Ἀργοστόλιον ἵνα μὲ ἀναθρέψῃ ἐν τῷ οἴκῳ του. Τότε ἠρτοῦ εἰς τὸν καλοὺς διδασκάλους ἤτοι διὰ τὴν Ἰταλικὴν Ἰωάννην τινὰ Βαπτιστὴν Βαρτολίτην καὶ βραδύτερον τὸν Βάμβαν, διάσημον καθηγητὴν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας. Τότε ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θείου μου ηὐτύχησα νὰ ἴδω τὸν Λόρδον Βύρωνα, ὁστις τὸν ἐπεσκέπτετο συχνὰ καὶ πολλάκις ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ συγκαθήσω μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡμέραν τινὰ ὁ θεῖός μου μὴ ὢν ἕτοιμος νὰ τὸν δεχθῇ μ' ἔστειλε νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ μὲ διέταξε νὰ μείνω μετ' αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐλεύσεώς του. Ὁ Βύρων δὲν ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ λέγων ὅτι τὰ ὑποδήματά του ἦσαν βεβρεγμένα καὶ δὲν ἤθελε ρυπάνει τὴν αἴθουσαν.

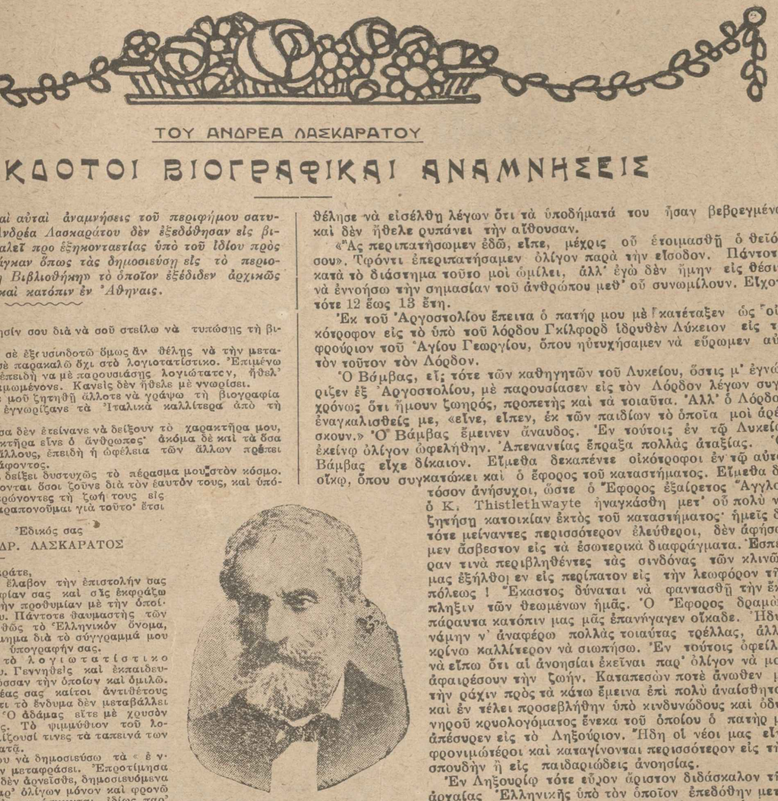

«Ἂς περιπατήσωμεν ἐδῶ, εἶπε, μέχρις οὗ ἑτοιμασθῇ ὁ θεῖός σου». Τῷόντι ἐπεριπατήσαμεν ὀλίγον παρὰ τὴν εἴσοδον. Πάντοτε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μοὶ ὡμίλει, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤμην εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσω τὴν σημασίαν τοῦ ἀνθρώπου μεθ' οὗ συνωμίλουν. Εἶχον τότε 12 ἕως 13 ἔτη.

Ἐκ τοῦ Ἀργοστολίου ἔπειτα ὁ πατήρ μου μὲ Γκατέταξεν ὡς Ἐποίκτοφορον εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ λόρδου Γκίλφορδ ἱδρυθὲν Λύκειον εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου ηὐτυχήσαμεν νὰ εὕρωμεν αὐτὸν τοῦτον τὸν Λόρδον.

Ὁ Βάμβας, εἴ; τότε τῶν καθηγητῶν τοῦ Λυκείου, ὅστις μ' ἐγνώριζεν ἐξ Ἀργοστολίου, μὲ παρουσίασεν εἰς τὸν Λόρδον λέγων συγχρόνως ὅτι ἤμουν ζωηρός, προπετὴς καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀλλ' ὁ Λόρδος ἐναγκαλισθεὶς με, «εἶνε, εἶπεν, ἐκ τῶν παιδίων τὸ ὁποῖα μοὶ ἀρέσκουν.» Ὁ Βάμβας ἔμεινεν ἄναυδος. Ἐν τούτοις ἐν τῷ Λυκείῳ ἐκείνῳ ὀλίγον ὠφεληθήν. Ἀπενανείας ἔπραξα πολλὰς ἀταξίας. Ὁ Βάμβας εἶχε δίκαιον. Εἶμεθα δεκαπέντε οἰκότροφοι ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ, ὅπου συγκατώκει καὶ ὁ ἔφορος τοῦ κατασκήματος. Εἶμεθα δὲ τόσον ἀνήσυχοι, ὥστε ὁ Ἔφορος ἐξαίρετος Ἄγγλος ὁ Κ. Thistlethwayte ἠναγκάσθη μετ' οὐ πολὺ νὰ ζητήσῃ κατοικίαν ἐκτὸς τοῦ κατασκήματος· ἡμεῖς δὲ τότε μείναντες περισσότερον ἐλεύθεροι, δὲν ἀφήσαμεν ἄσβεστον εἰς τὰ ἐσωτερικὰ διαφράγματα. Ἐσπέραν τινὰ περιβληθέντες τὰς σινδόνας τῶν κλινῶν μας ἐξήλθομεν εἰς περίπατον εἰς τὴν λεωφόρον τῆς πόλεως ! Ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ἐκπληξιν τῶν θεωμένων ἡμᾶς. Ὁ Ἔφορος δραμὼν πάραυτα κατόπιν μας μᾶς ἐπανήγαγεν οἴκαδε. Ἠδυνάμην ν' ἀναφέρω πολλὰς τοιαύτας τρέλλας, ἀλλὰ κρίνω καλλίτερον νὰ σιωπήσω. Ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ εἴπω ὅτι αἱ ἀνησίαι ἐκεῖναι παρ' ὀλίγον νὰ μοῦ ἀφαιρέσουν τὴν ζωήν. Καταπεσὼν ποτὲ ἄνωθεν μὲ τὴν ράχιν πρὸς τὰ κάτω ἔμεινα ἐπὶ πολὺ ἀναίσθητος καὶ ἐν τέλει προσεβλήθην ὑπὸ κινδυνώδους καὶ ὀδυνηροῦ κρουολογήματος ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ μὲ ἀπέσυρεν εἰς τὸ Ληξούριον. Ἤδη οἱ νέοι μας εἶνε φρονιμώτεροι καὶ καταγίνονται περισσότερον εἰς τὴν σπουδὴν ἢ εἰς παιδαριώδεις ἀνησίας.

Ἐν Ληξουρίῳ τότε εὗρον ἄριστον διδάσκαλον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐπεδόθην μετὰ σπουδῆν καὶ ὁ,τι γνωρίζω ἐκ τῆς γλώσσης ταύτης τὸ ἔμαθον τότε.

Κατὰ τὸ 1828 ὁ θεῖός μου κόμης Δελλαδέτσιμας μὲ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Κέρκυραν ὅπου διετέλει δικαστής, καὶ μοὶ ἔδωκεν ὡς διδασκάλους τοὺς κυρίους Β. Κάλβον καὶ Β. Νανούτσην, οἵτινες κατόπιν μοὶ ἔμειναν φίλοι. Ὁ πρῶτος, χαρακτὴρ σοβαρὸς καὶ σκεπτικοῦ καὶ εἰς τὸ παραμικρὸν θεωρῶν ἑαυτὸν προσβαλλόμενον, μοὶ ἔδωσεν μαθήματά τινα ἐκείνου ὅπερ οὗτος ἐκάλει τέχνην συνθέσεως (arte di comporre). Εἴμεθα τρεῖς εἰς τὸν κλάσιν, ἀλλ' οἱ δύο ἔμελλον νὰ ἐγκαταλίπωσι τὰς ἀληθῶς δυσκόλους ἐκείνας ἀσκήσεις. Ὁ κ. Νανούτσης, ὅστις ἔπειτα χάριν τῶν φιλολογικῶν του ἐργασιῶν διωρίσθη μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κρούσκας, ἦτο χαρακτὴρ εὐπροσηγόρου καὶ εὐθύμου, Ἔγραφε στίχους καὶ μικρὰς πνευματωδεστάτας καὶ σατυρικὰς ποιήσεις. Μοὶ ἔδιδε παραγγέλματα περὶ σατύρας ἃ πάραυτα ἐξετέλουν, ἀποπειρώμενος καὶ ἐγὼ νὰ γράψω ποιήσεις κατὰ μίμησιν τῶν ἰδικῶν του, ἃς οὗτος ἐπιδιώρθου. Μετ' αὐτοῦ διῆλθον τὴν ρητορικήν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κατὰ τῶν μυρμήγκων

Πρὸς καταστροφὴν τῶν βλαπτόντων τὰ δένδρα μυρμήγκων καὶ ἄλλων ζωυφίων διάλυσε σαπουνὶ μαῦρο ἐντὸς ὕδατος τόσον, ὥστε τὸ ὕδωρ νὰ μαυρίσῃ. Ἔπειτα βρέξε ἐντὸς αὐτοῦ τεμάχιον πανίου καὶ πλύνε δι' αὐτοῦ τὰ πειραγμέναμέρη τοῦ δένδρου. Τὰ ζωῦφια καταστρέφονται ἀμέσως. Πρέπει ὅμως νὰ ἐκλέξῃς καλὴν καὶ αἴθριόν τινα ἡμέραν.

μονὴ καὶ θὰ δῆτε.

Τὰ δόντια μου σφίχτηκαν ἀπὸ ὀργὴ καὶ φρίκη. Τί ζητοῦσε ν' ἀποδείξῃ ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ; Διατί ἐτάρασσε τὸν ὕπνο τῶν νεκρῶν ; Ἡ σκέψις μου πῆγε στὴν ἀτυχῆ Λουκία καὶ τὰ βάσανα ποῦ ἐπέφερε τῆς ἡμέρες τῆς μαρτυρικῆς ἀσθενείας της. Πόσες φορὲς δὲ μᾶς ἱκέτευε καθισμένη στὸ κρεββάτι της, νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ πεθάνῃ, γιὰ νὰ τελειώσουν τὰ δεινά της ; Γιατὶ νὰ τῆς παράζουμε τώρα τὸν αἰώνιο ὕπνο της ;

Ἔξω εἶχε ἀρχίσει νὰ φυσᾷ ὀγέρας. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων τοῦ νεκροταφείου θροοῦσαν ἔτσι σὰ νὰ εἶχαν σηκωθῆ ὅλοι οἱ νεκροὶ ἀπ' τοὺς τάφους των καὶ νὰ συζητοῦσαν μεταξύ των ψιθυριστά...

Τί τρομερὸ σκάνδαλο ἂν μᾶς ἔπιαναν ἐκεῖ μέσα οἱ νεκροθάπται ! Πῶς θὰ ἐδικαιολογούσαμε τὸ διάβημά μας τὸ ἄλλόκοτο ;

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ξεβίδωνε ἐν τῷ μεταξύ, χωρὶς νὰ κάμῃ θόρυβο. τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου τῆς Λουκίας. Τὴν πτωγὴν νέαν ! Εἰς ποίαν κατάσασιν θὰ τὴν ἀντίκρυζε ; Πῶς θὰ τὴν εἶχε μαράνει ὁ θάνατος ! Ἡ φθορὰ θὰ εἶχεν ἀρχίσει. Θὰ ἦταν ἀπαισία τὴν θέαν!

Ἀ, ἦταν τρομερό, πολὺ τρομερὸ αὐτὸ ποὺ ἔκαμνε ὁ Βὰν Ἔλσιγγ. Ἂν δὲν τοῦ εἶχα δώσει τὸν λόγον μου θὰ τὸν ἐμπόδιζα μὲ κάθε τρόπο.

Ὁ καθηγητὴς ἦλθε προσέχοντας σὲ μένα ἐργάζονταν μὲ ταχύτητα. Εἶχε βγάλει πειὰ τὶς περισσότερες βίδες καὶ εἶχε σηκώσει τὰ ἄνθη ποὺ εἶχαν τοποθετηθῆ τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας πάνω στὸ φέρετρο τῆς Λουκίας καὶ ποὺ ἦσαν τώρα κατάξερα...

Ἕνα πένθιμο τρίξιμο μ' ἔκανε ἐξαφνα νὰ πλησιάσω κοντὰ στὸν καθηγητή. Εἶχεν ἀφαιρέσει καὶ τὴν τελευταία βίδα τοῦ δρυΐνου φερέτρου.Κατόπιν ἔπιασε τὸ σκέπασμα μὲ τὰ δυό του χέρια κι' ἐνῶ ἑτοιμάζοταν νὰ τὸ σηκώσῃ, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη :

— Κύτταξε !

Ταυτοχρόνως ξεσκέπασε τὸ φέρετρο. Μία κραυγὴ τρόμου καὶ καταπλήξεως ξέφυγε τότε ἀπὸ τὰ χείλη μου.

Τὸ φέρετρο τῆς Λουκίας ἦταν ἀδειανό !

Ὁ νεκρὸς τῆς Λουκίας ἔλειπε !

Τί ἀλλόκοτο μυστήριον ἦταν αὐτὸ πάλιν; Ποῦ εὑρίσκετο τὸ πτῶμα [τῆς νέας ; Ποιὸς τὸ εἶχε κλέψει ; Γιατί ; Ζήτησα ἀπὸ τὸν Βὰν Ἔλσιγγ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τί συνέβαινε :

— Ποῦ εἶνε τὸ πτῶμα ; Μιλῆστε μου, πρὸς Θεοῦ !

—Καθὼς βλέπεις, φίλε μου, μοῦ ἀπάντησε, δὲν βρίσκεται μέσα στὸ φέρετρό του.

— Ποῦ εἶνε ; Τὸ ἔκλεψαν ; Κανεὶς τυμβωρύχος μήπως ; Ποιός ; Λέγετε !

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ κούνησε μὲ λύπη τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε, δὲν τὸ ἔκλεψαν.Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ μπῇ ἐδῶ μέσα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐκηδεύθη ἡ Λουκία. Ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς τίσυμβαίνει ἀκολούθησέ με...

Ταυτοχρόνως σκέπασε τὸ φέρετρο, τὸ βίδωσε πάλι γρηγορα καὶ βγήκαμε ἀπὸ τὸ κενοτάφιο, τοῦ ὁποίου κλείδωσε προσεκτικὰ τὴν πόρτα.

— Πάρε τὸ κλειδί, μοῦ εἶπε.

— Γιατί ; ρώτησα.

— Γιὰ νὰ μὴ νομίσῃς πῶς θέλω νὰ σ' ἐξαπατήσω. Ὅπως εἶδες ἐκλείδωσα τὸ κενοτάφιο κι' ἡ Λουκία δὲν βρίσκεται στὸ φέρετρό της. Ἀκολούθησέ τώρα.

— Ποῦ θὰ πᾶμε ;

— Θὰ μείνουμε ἐδῶ μέσα, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ἔχε τὰ μάτια σου τέσσερα καὶ θὰ δῇς ὅ,τι δὲν φαντάζεσαι.

Ἤμουν καταζαλισμένος. Τὶ μυστήρια, Θεέ μου ! Καὶ τί Θ'ἀντίκρυζα ἀκόμη ;

Κρυφτήκαμε πίσω ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ κενοτάφιο κι' ἐπεριμέναμε. Εἶχε συννεφιάσει ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ σκότος γύρω ἦταν βαθύ. Κανεὶς θόρυβος, καμμιὰ κίνησις. Κάπου μακρυὰ ἕνα ρολόγι χτύπησε ἕξαφνα περασμένα μεσάνυχτα...

Ξαφνικὰ ὁ Βὰν Ἔλσιγγ μὲ σκούντησε μὲ τὸν ἀγκῶνα. Στὸ βάθος τοῦ νεκροταφείου ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ στὸ σκοτάδι, διέκρινα κάτι λευκὸ νὰ πλησιάζῃ ἀθορύβως. Περὶ τίνος ἐπρόκειτο ; Ἦταν ἄνθρωπος ἢ φάντασμα ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἐδόθησαν ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσαι συναυλίαι.

— Καὶ ἐν πρώτοις ἡ συναυλία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου μὲ τὴν συμφωνίαν τοῦ Μάλγερ ἡ ὁποία ἐξετελέσθη ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν καὶ τὴν χορῳδίαν τοῦ Ὠδείου.

— Ἡ κ. Φωκᾶ ἐτραγούδησε μὲ τὴν γνωστήν της τέχνην τὸ σόλο μὲ τὸν κ. Μπύτνερ.

— Ἐπίσης ὑπῆρξεν ἐπιτυχὴς ἡ συναυλία τοῦ κ. Ρώδη, καθ' ἣν ἐθαυμάσθη ἡ ἐμπνευσις τοῦ Μακεδόνος συνθέτου. Πολὺ καλὴ ἦσαν αἱ ἐκτέλεσις τῆς κ. Φωκᾶ καὶ τῆς κ. Καλλοπούλου, καθὼς καὶ τοῦ κ. Ἀγγελοπούλου.

— Ἡ δ)νὶς Ἀνδρεάδου ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου θὰ ἐξαγολουθήσῃ τὰς σπουδάς της.

— Ἐπίσης ὑπῆρξε πολὺ ἐπιτυχὴς ἡ συναυλία τῆς δίδος Γρηγοράκη, ἡ ὁποία ἐτραγούδησε ἔργα νεωτέρας τέχνης μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ «Χαμηλὸ σπήτι» τοῦ κ. Καλομοίρη.

—Ἡ κ. Σκέπερ, ἔδωσε ὡσαύτως συναυλίαν μὲ τὰς καλλίστας μαθητρίας της.

— Ἄρεσε πολὺ ἡ δ)νὶς Καργιοῦ, ἡ ὁποία ἐτραγούδησε τὴν μονῳδίαν τῆς Τραβιάτας.

— Ἡ δεσποινὶς Ἀφροδίτη Πάνου θὰ δώσῃ προσεχῶς ρεσιτὰλ ἔργα τῶν κλασικῶν μουσουργῶν.

— Προσεχῶς θὰ δοθῇ συναυλία μὲ ἔργα τοῦ Ἕλληνος συνθέτου κ. Μητροπούλου.

— Πολλὰ ἀθηναϊκὰ σπίτια υἱοθέτησαν τὸ ἔθιμον τῶν μουσικῶν ἑσπερίδων.

— Προχθὲς μουσικὴ ἑσπερὶς εἰς τοῦ κ. Ζαχαρίου.

— Ἐτραγούδησε ὁ Γερμανὸς συνθέτης κ. Μπύτνερ.

— Μεταξὺ τῶν προσεκκλημένων ὁ πρεσβευτὴς κ. Φὸν Σέν.

— Εἰς τὴν τελευταίαν συναυλίαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν ἡ κ. Μ. Νικολοπούλου.

— Μεταξὺ τῶν πυριῶν διακρίνομεν τὰς κυρίας καὶ δίδας Κωνσταντουριώτη, Νεγρεπόντη, Ψύχρη, Παπαδοπούλου, Φράγκου, Ἀγγελοπούλου, Τσιμπουκᾶ, Διπλαράκου, Μεσσηνέζη, Ρακτιβάν, Τριανταφυλλίδη, Ἀγγελοπούλου, Χατζηλαζάρου, Δημητροπούλου, Κανελλοπούλου, Ἀλεξανασιάδη κλπ. Ὁ Μαρ...

ΠΑΛΑΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΗ ΞΕΧΝΑΣ

Μὴ ψυχρὰ μὲ κυττάξεις—θυμήσου
πῶς 'πετοῦσα χθὲς βράδυ μαζῆ σου
'ς τὸν χορό, — μὴ ξεχνᾷς !
Χθὲς τὸ βράδυ σὲ εἶχ' ἀγκαλιὰ
κ' ἡ καρδιαῖς μας κοντὰ ἐχτυποῦσαν
κ' εἰς τὰ χείλη μ' ἐμπρὸς κυματοῦσαν
τὰ εὐώδη ξανθά σου μαλλιά,
καὶ τὰ ἔδιδα χίλια φιλιὰ
μυστικά, — μὴ ξεχνᾷς !

***

Ἄκουσέ με ! Χθὲς βράδυ, θυμήσου,
σ' ἀρωτοῦσα νὰ 'πῇς ἡ ψυχή σου,
τί ποθεῖ ;—μὴ ξεχνᾷς !
Μὲ φωνὴ ντροπαλὴ καὶ γλυκειά,
μὲ τὰ μάτια σου κάτω γυρμένα,
μὲ ἐρώτησες τότε κ' ἐμένα
τί ποθεῖ κ' ἡ δική μου καρδιά.
Κι' ἀπεκρίθηκα λόγια θερμά,
μυστικά, — μὴ ξεχνᾷς !

Δ. Βικέλας

ΖΩΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝΤΑΙ

Μὴν καταστρέφετε τὶς ἀράχνες γιατὶ φονεύουν τὰς ἐνοχλητικὰς μυγας.

— Μὴν φονεύετε τὸς μὴ φαρμακερὰς σαύρας γιατὶ τρέφονται μὲ μὲ ποντίκια καὶ ἀρουραίους.

—Μὴν καταδιώκετε τοὺς κόρακας γιατὶ μᾶς ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τὰ βρωμερὲς καὶ δηλητηριώδεις ἀκαθαρσίες.

— Μὴν ἐξολοθρεύετε τὰ σπουργίτια γιατὶ τρώγουν μ' εὐχαριστίαν τὰ ἔντομα τὰ ὁποῖα καταστρέφουν τοὺς ἀγρούς.

— Μὴ στήνετε παγίδες κατὰ τῶν ὑπολαΐδων,γιατὶ ἕνα ζεύγος ἐκείνων συλλαμβάνει τουλάχιστον 10000 ἔντομα καὶ σκουλήκια τὰ ὁποῖα γιὰ νὰ θρέψῃ τὰ μικρά του.

— Μὴ φονεύετε τοὺς φρύνους γιατὶ τρῶνε τὰ μυρμήγκια.

— Μὴ φονεύετε τὰς νυκτερίδας γιατὶ καταδιώκουν τὰς μηλολόνθας.

— Μὴ πιστεύετε ὅτι ἡ κουκουβάγια, σκοτώνει τὰ περιστέρια καὶ τὰ ὀρνιθες, τοῦτο ἀπεδείχθη ψευδές. Μὴ τὴν βασανίζετε δὲ διότι ἀφίεται ὅσον καὶ 6-8 γάτοι, φονεύουν 6000 ποντικοὺς τὸ χρόνο!...

Ὁ Πρακτικὸς

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὴν αὐτοκράτειρα

Τίλσιτ, 6 Ἰουλίου

Ἔλαβα τὸ γράμμα σου. Γιατὶ ὄμως νὰ εἶσαι ἐγωΐστρια ; Αἱ ἐπιτυχίαι μου δὲν σοῦ κάνουν ἐντύπωσι ;

Ἡ ὡραία Βασίλισσα τῆς Πρωσσίας θὰ γευματίσῃ ἀπόψε μαζῆ μου. Εἶμαι καλὰ καὶ σὲ ἐπεθύμησα ὅτο δὲν φαντάζεσαι. Θὰ σὲ ξαναΐδω ὅταν τὸ θελήσῃ ἡ τύχη. Ἴσως ὅμως νὰ ἰδωθοῦμε γληγορώτερα ἀπὸ ὅτι ἐλπίζουμε.

Σὲ φιλῶ, ἀγάπη μου, καὶ εἶμαι ὅλος δικός σου.

Ναπολέων

Τῆς Νινὸν ντὲ Λανκλὸ πρὸς τὸν Μαρκήσιον ντὲ Βιλαρδῶ

Μαρκήσιε, θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς γράψω μονάχα δύο λέξεις καὶ νὰ σᾶς πῶ : «Εἶσθε ἀνυπόφορος !» Ἀλλὰ ἔχω οἶκτο γιὰ σᾶς στὴν καρδιά μου καὶ ἡ εὐτυχία σας μοῦ εἶνε προσφιλής. Μαρκήσιε, δὲν γνωρίζετε τὴ γυναικεία καρδιά ! Μάθετε ὅτι ζητοῦμε πάντα ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς μας νὰ σέβονται τὰς θελήσεις μας, ἔστω καὶ ἂν εἶνε παράλογες.

Ἡ ἄλλες γυναῖκες εἶνε φτειασμένες; γιὰ νὰ εἶνε θυματά σας. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνω θῦμα κανενός. Δείχνετε τόσο φανερὰ τὴ ζήλεια σας, ὥστε ὁ κόσμος γελᾶ μαζῆ μας. Δὲν θέλω νὰ προκαλῶ τὰ γέλοια τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, ἀκοῦτε ; Προτιμῶ νὰ σᾶς χάσω, νὰ χάσω τὴν ἀγάπη καὶ τὴν τρυφερότητα, ποὺ ὠμορφαίνουν τὴ ζωή μου παρὰ νὰ ὑφίσταμαι τὴν τυραννίσ, ποὺ θέλετε νὰ μοῦ ἐπιβάλετε.

Νινὸν

Τοῦ Μαρκησίου ντὲ Βιλαρδῶ πρὸς τὴν Νινὸν ντὲ Λαγκλὸ

Ἐὰν ὑποχρεωθῶ νὰ μείνω ἀκόμη λίγες μέρες μακρυὰ σας, αἰσθάνομαι ὅτι θὰ τρελλαθῶ ! Ἡ καρδιά μου πάντα διευθύνει τὸν νοῦ μου. Νινόν ! Ἄχ ! ἂν ξέρατε τὸ μεγέθος τῆς λατρείας μου ! Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πειὰ χωρὶς ἐσᾶς.

Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ προξένησε τὸ χθεσινό σας γράμμα. Εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν ἰδέα σας. Ἕνας ἄνδρας ποὺ ἀγαπᾶ πολὺ γίνεται καμμιὰ φορὰ γελοῖος. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι διαρκῶς παραπονιέμαι μὰ δὲ φταίω ἐγώ !

Ἄλλοτε ὅμως ἐζηλεύατε σεῖς καὶ νοσταλγῶ πολὺ ἐκείνη τὴν ἐποχή. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πάντα ὁ ἕνας ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τώρα ἦλθε ἡ σειρά μου, ἀφοῦ μοῦ ἐδείξατε ὅτι ἡ μόνη εὐτυχία τῆς ζωῆς σας εἶμαι ἐγώ, ἡ ἀγάπη σας.

Ἡ γυναῖκα ὅμως εἶνε πολὺ ἀπαιτητική. Κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ ἐμπιστεύσῃ τὴ ζήλεια εἰς τὸ φίλο της καὶ ὕστερα τὸν μαλώνει. Τὶ θέλει τέλος πάντων ; Ἀδιαφορία ; ... Εἶμαι μελαγχολικὸς σήμερα καὶ κατηγορῶ τὸν ἔρωτα καὶ τὶς γυναῖκες. Ἔτσι εἶνε ὅμως ὁ κανών. Ὁ ἄνθρωπος παραπονιέται πάντα γιὰ ὅτι λατρεύει.

Ἂν εἴμουν λογικὸς θὰ ἔλεγα : Λὲν φταίει, αὐτή, ἂν τὴν ἀγαπῶ κάθε μέρα περισσότερο.

Ἄ, ἡ γυναῖκες !

Ξέρετε πόσο ὁ κόμης Ν. ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα του. Εἶχαν φέρει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία μία καμαριέρα ὠμορφη σὰν ἄγγελο. Ἡ κόμησσα ἄρχισε νὰ ὑποψιάζεται τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος εἶνε λίγο ἐλαφρός. Δὲν ἀπέδειξε τὴ ζήλεια της γιατὶ εἶνε ὑπερήφανη. Μιὰ μέρα ὅμως δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀφάνταστο πόνο :

— «Ἂν μὲ ἀπατήσῃς, θὰ σὲ ἀπατήσω κι' ἐγὼ μὲ τὸ μορκήσιο Γ...καὶ θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ». Ἐκεῖνος δὲν τὴν ἐπίστευψε. Ἔξαφνα ἐμπῆκε μιὰ μέρα στὸ δωμάτιό του, καὶ τοῦ εἶπε, ὠχρὰ σὰν πεθαμένη.

— «Ἐκράτησα τὸ λόγο μου !»

Αὐτὸς ποὺ δὲν τῆς εἶχε ἀπιστήσει θέλησε πρῶτα νὰ τὴν σκοτώσῃ, κατέλυξε ὅμως νὰ πέσῃ στὰ πόδια της. Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ! Πρέπει νὰ ἔχῃ μεγάλη ἀδιαφορία χαρακτῆρος. Ἂν εἴμουν στὴ θέσι του, θὰ περιφρονοῦσα αὐτὴ τὴ γυναῖκακαὶ θὰ ἔφευγα γιὰ πάντα...

Χαῖρε, θεσπεσία Νινόν, σᾶς στέλνω ἕνα μυθιστόρημα ποὺ θὰ σᾶς διασκεδάσῃ πολύ. Ὁ συγγραφεὺς ἔχει πνεῦμα καὶ μεγάλη εὐαισθησία. Εἶνε σπάνιο πρᾶγμα αὐτό. Καϋμένη ἀγάπη ! Μὲ τὸ πνεῦμα τὴν κοροϊδεύουν ὅσοι δὲν τὴν ἐννοοῦσαν ἀληθινά !

Μαρκήσιος ντὲ Βιλαρδῶ

Τῆς Μαντὰμ ντὲ Στάελ πρὸς τὸν ἱππότην Ντὲ Μενίλ

Εἶσαι ἄρρωστος καὶ εἶμαι μακρυὰ σου ! Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ κλάψω. Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Ἔχω διαρκῶς μπροστά στὰ μάτια τὴ γλυκειὰ μορφή σου, ἀλλὰ πονεμένη καὶ ὠχρά... Σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρῃς καὶ δὲ μπορῶ νὰ κάμω τίποτε γιὰ σένα !

Θεέ μου, ποτὲ δὲ φανταζόμουν τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ἀγάπης, ποὺ γεμίζει τὸ νοῦ μου καὶ τὴ ψυχή μου ! Μιὰ ψυχή, ποὺ ὑποφέρει δὲν ξέρει οὔτε τὶ θέλει, οὔτε τί κάνει. Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ σὲ ἰδῶ εὐτυχισμένο, ἔστω καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ προσφέρω τὴ ζωή μου γιὰ νὰ σὲ κάνω καλά.

Γράψε μου ὅταν μπορέσῃς, καθησύχασέ με, γιατὶ αἰσθάνομαι πῶς δὲ θὰ μπορέσω νὰ κρατηθῶ... Θὰ κάμω τὴν τρέλλα νὰ ἔλθω κοντά σου μὲ κάθε θυσία. Ἂν δὲν λάβω ἕως αὔριο ἀπάντησι, θὰ εἰπῶ στὸν ἄνδρα μου πῶς ἀρρώστησε ἡ μητέρα μου καὶ θὰ φύγω γιὰ τὴν Ἐλβετία. Εἶνε ἀδύνατο νὰ σὲ νοιώθω μονάχο καὶ ἐγκατελειμμένο, ἐνῶ ὑποφέρεις. Γράψε μου, λατρεία μου. Ποτὲ κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμο δὲν ἀγαπήθηκε ὅσο ἀγαπήθηκες ἐσύ.

Μαντὰμ ντὲ Στάελ.

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΤΡΕΜΟΥΝ ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΤΙΠΟΤΕ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι πάσχουν ἀπὸ παραδόξους ψυχοπαθείας. Τὰ κατωτέρω ἱστορικὰ ἀνέκδοτα ἀναφέρουν σχετικὰ περιεργότατα γεγονότα. Αἱ ἀρρώστιαι αὐταὶ ὀφείλονται εἰς παθήσεις τῶν νεύρων :

Ὁ Ὄλαφ Βερρὶχ ἀναφέρει ὅτι κάποιος κάπηλος ἔτρεμε κι' ἔπλημμύριζε ἀπὸ κρύον ἱδρῶτα μόλις ἀντίκρυζε ξείδι. Ἐπίσης ἀναφέρει καὶ γιὰ μιὰ κόρη ποὺ μόλις ἔβλεπε φτερὸ ἔβαζε τὶς φωνές, καθὼς καὶ γιὰ κάποιον Σκῶτο εὐπατρίδη ποὺ ἔκλαιγε μόλις ἔβλεπε χέλι.

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρρὲ διηγεῖται κάτι παρόμοιον γιὰ κάποιον διοικητὴ τῆς Μαρτινίκας, ὁ ὁποῖος μόλις ἔβλεπε αὐγὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ σπασμῶν ; Τὸ ἴδιο πάθαινε καὶ ὁ περίφημος μαθηματικὸς Κάρδεν.

Ὁ Ἔρασμος πάλι μόλις ἐμύριζε ἢ ἔβλεπε ψάρι κατελαμβάνετο ἀπὸ πυρετό. Ὁ Ἰωσὴφ Σκαλίγκρ ἔτρεμε μόλις ἔβλεπε γάλα !

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Λαδίσλας κατελαμβάνετο ὑπὸ τρομώδους κατασάσεως μόλις ἀντίκρυζε μῆλα, ὁ δὲ Ντουχὲν, ὁ γραμματεὺς τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Ι, πάθαινε αἱμορραγία τῆς μύτης μόλις τὰ μύριζε.

Ὁ Σαμουὴλ Πελὶς ἀναφέρει κάποιον ποὺ ἐταράσσετο καὶ παραμιλοῦσε στὸ ἀντίκρυσμα σαλάτας. Ἐπίσης ἀναφέρει καὶ κάποιον ἄλλον τὸν ὁποῖον ἔπιαναν δυνατοὶ πόνοι, ὁσάκις ἄκουγε νὰ μιλοῦν γιὰ πόδια καὶ γιὰ ὅσα ἔχουν σχέσιν μὲ αὐτά, δηλαδὴ γιὰ κάλτσες, παπούτσια κλπ. Ὁ πόνος τοῦ περνοῦσε ἂν ἄλλαζαν ἀμέσως τὴν κουβέντα καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὸ κεφάλι καὶ γιὰ τὰ σχετικὰ μὲ αὐτό,δηλαδὴ τὸ καπέλλο, τὰ μαλλιὰ κλπ.

Ὁ Ἔρρῖκος ὁ ΙΙΙ δὲ μποροῦσε νὰ μένῃ σὲ κάμαρη, ὅπου ὑπῆρχε μέσα γάτα. Ὁ στρατάρχης δοὺξ Σομπέργκ, ἐπάθαινε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Ἕνας σύμβουλος τοῦ δικαστηρίου τῆς Βορδιγκάλης τόσο ἐτρόμαξεν ὅταν εἶδε ἕνα ἀκανθόγοιρο, ὥστε ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια νόμιζε ὅτι τοῦ εἶχε καταβροχθίσει τὰ ἐντόσθια.

Κάποιος πάλι εὐγενὴς τοῦ μεσαίωνος μόλις ἔβλεπε ποντικό, ἀνέσυρε τὸ ξίφος του.

Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἐτρέπετο εἰς φυγὴν ἀντικρίζοντας..... κάρδαμο !

Αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες πρό τινων ἐτῶν ἀνέφεραν γιὰ κάποια κόρη ἡ ὁποία ὅταν μπῆκε σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο τοῦ προαστείου τοῦ Σαίντ—Ὀνορὲ μὲ τὸν ἀδελφό της γιὰ νὰ δειπνήσῃ λιποθύμισε μόλις ἀντίκρισε στὸ δίπλανὸ τραπέζι ἀστακό !...

Ὁ Παράξενος

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ
— πάνε τώρα χρόνια—
σ' ἕναν τόπο μακρινό,
ἦταν ὅλο χιόνια·

πάγωναν τὰ λούλουδα,
πέθαιναν τ' ἀηδόνια·
καλ'καῖροι γύριζε,
κι' ἦταν ὅλο χιόνια !

μάτια πάντα ἀμίλητα,
χείλη κλειδωμένα,
οἱ καρδιὲς δὲ βάδιζαν
μὲ ρυθμὸ χανένα.

...Μιὰν ἀγάπη πέρασε,
ὕστερ' ἀπὸ χρόνια,
καὶ τὰ μάτια δάκρισαν,
κ' ἔλιωσαν τὰ χιόνια...

Ναπολέων Λαπαθιώτης

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Αἱ ἐφημερίδες στὴν Ἰαπωνία

Ἡ δημοσιογραφία στὴν Ἰαπωνία ὑπόκειται σὲ λογοκρισία ἡ ὁποία εἶνε πολὺ αὐστηρά. «Πᾶσα ἐφημερὶς δημοσιεύουσα ἄρθρον τι ἀντιβαῖνον πρὸς τὴν ἠθικὴν ἢ πρὸς τὴν δημοσίαν τάξιν, παύεται» λέγει ὁ περὶ τύπου νόμος.

Ἡ πρώτη Ἰαπωνικὴ ἐφημερὶς ἱδρύθη στὸ 1872 στὴν Ἰοκαχάμα, σήμερα ὅμως καὶ ἡ μικροτέρα πόλις στὴν Ἰαπωνία ἔχει καὶ τὴν ἐφημερίδα της. Αἱ Ἰαπωνικαὶ ἐφημερίδες ὡς πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὴν ἐνημερότητα εἶνε ἐφάμιλλες τῶν καλλιτέρων εὐρωπαϊκῶν.

Πρὶν ὅμως ἐκδοθεῖ ἡ πρώτη Ἰαπωνικὴ ἐφημερὶς δηλαδὴ πρὸ τοῦ 1872, δημόσιοι κήρυκες ἐφώναζαν στοὺς δρόμους καὶ διένειμαν ξύλινους πίνακες, ἀτέχνως ἐκτελεσμένους στοὺς ὁποίους ἀνεγράφοντο αἱ ἐξωτερικαὶ εἰδήσεις, καθὼς καὶ τὰ ἔκτακτα καὶ ἐνδιαφέροντα γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Ξανθὲς καὶ μελαχροινὲς

Τὸ ἰδεῶδες τῆς καλλονῆς γιὰ τὶς γυναῖκες ἀποδεικνύεται ἱστορικῶς τοῦλάχιστον ὅτι ἦτο τὸ ξανθὸν χρῶμα. Αἱ περιφημότεραι ἰδεώδεις καλλοναὶ εἶχαν κόμη ξανθή, χρυσόχρουν, ὅπως ἡ Ἑλένη τοῦ Μενελάου καὶ ἡ Λάουρα τοῦ Πετράρκα. Καὶ ἡ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη ἐθεωρεῖτο ξανθή. Ἐν γένει εἶνε πασίγνωστον ὅτι τὸ ξανθὸν χρῶμα τῆς κόμης ἦτο ἓν ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα χαρακτηριστικὰ τῆς ἰδεώδους καλλονῆς στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. Οἱ μελαχροινὲς πάλι ἔχουν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ περίφημες γιὰ τὴν καλλονή τους γυναῖκες τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας εἶνε μελαχροινές. Ἐπίσης οἱ γυναῖκες τῶν Κιρκασίων καὶ τῶν Γεωργιανῶν, οἱ ὁποῖες θαυμάζονται γιὰ τὴν ὀμορφιά του; εἶνε μελαχροινὲς μὲ καστανὰ μαλλιά.

Ὁ τύπος τῆς ξανθῆς καλλονῆς εἶνε σπανιώτερος, ἐνῷ τὸ μελαχροινὸς πλεονάζει. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ξανθὸς τύπος ἐκλείπει μὲ τὴν πάροδο τῶν χρόνων. Ἐπίσης μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο τύπων εἶνε καὶ ὁ καστανός. Καστανὸν χρῶμα ἦτο τῆς Ἀσπασίας τοῦ Περικλέους. Γυναῖκες τοῦ τύπου αὐτοῦ ἐξασκοῦν ἀκαταμάχητον θέλγητρον.

Ὅρος ποὺ περπατάει

Ἂν καὶ εἰς τοὺς γεωλόγους δὲν φαίνεται οὔτε παράδοξο, οὔτε ἀπίστευτο, εἶνε ὅμως πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ φαινόμενον ὅρους ποὺ μετακινεῖται μόνο του. Ἀπόδειξι τοῦ φαινομένου αὐτοῦ παρέχει τὸ «Ταξειδεῦον Ὄρος» (Traveling Mountain) τῆς ὀρεινῆς σειρᾶς τῶν Καταρρακτῶν στὴ βορειοαμερικανικὴ πολιτεία Ὀρέγκον, παρὰ τὸν ποταμὸν Κολομβίαν. Πρὸ πολλοῦ εἶδε διαδοθῆ μεταξὺ τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἰθαγενῶν τῆς πολιτείας ἡ φήμη περὶ κάποιας ἀνεξηγήτου μετατοπίσεως τοῦ ὄρους; ἐκείνου, γιατὶ συχνὰ παρετηρήθησαν ν' ἀνακύπτουν ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ δένδρα ποὺ ὑπῆρχαν πρῶτα σπὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους;. Ἐν τούτοις λίγοι πιστεύσανε σοβαρῶς ὅτι τὸ ὄρος μετακινεῖται. Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κατεσκευάσθη διὰ μέσου τῆς κοιλάδος τοῦ Κολομβία ποταμοῦ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ἡ ὁποία διήρχετο εἰς ἀπόστασιν 10—12 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους. Μετὰ δύο ὅμως ἔτη αἱ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ εἶχαν μετατοπισθῆ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ κατὰ ἀρκετὰ μέτρα. Ἡ μετατόπισις αὕτη δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῆ ἀλλοιῶς παρὰ ὅτι τὸ ὄρος μετατοπίζεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ἢ καλύτερα ὅτι ἡ κλιτύς του βυθίζεται βραδέως καὶ ἀνεπαισθήτως οὕτως ὥστε ὁλόκληρο τὸ βουνὸ νὰ φκίνεται μετατοπιζόμενο.

Ἡ ἡλικία τῶν πεπνῶν

Ὡς μακροβιώτερον ἀπ' ὅλα τὰ πουλιὰ θεωρεῖται ὁ κύκνος ὁ ὁποῖος λέγουν ὅτι ζῇ ὑπὲρ τὰ 300 χρόνια. Οἱ ἀετοὶ καὶ οἱ γῦπες ζοῦν περὶ τὰ ἑκατὸ χρόνια. Ἐπίσης κ' οἱ παπαγάλοι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ὅμως ποὺ συλλαμβάνονται κ' ἐξημερώνονται. Ἐπίσης μακρόβιοι εἶνε οἱ κόρακες, καθὼς καὶ οἱ κόκκυγες. Ἡ κίσσα ὅταν εἶνε στὸ κλουβὶ ζῇ 20 — 25 χρόνια, ὅταν ὅμως εἶνε ἐλευθέρα ζῇ περισσότερο. Ὁ κόκορας ζῇ δεκαπέντε μὲ εἴκοσι χρόνια, τὰ περιστέρια δέκα, ἡ ἀηδὼν ἐπίσης, καὶ τὰ κοτσύφια δεκαπέντε. Τὰ καναρίνια ὅταν εἶνε σκλαβωμένα στὸ κλουβὶ ζοῦν δώδεκα ὡς δεκαπέντε χρόνια, ὅταν ὅμως εἶνε ἐλεύθερα, στὰς Καναρίους νήσους, ζοῦν ὡς εἴκοσι.

Ὁ Ἐρανιστὴς

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἀρχαῖον ἔθιμον εἰς τὸ Βέλγιον, ὑποχρεοῖ τὸν βασιλέα νὰ γίνῃ ἀνάδοχος τοῦ ἑβδόμου παιδιοῦ μιᾶς οἰκογενείας οἱασδήποτε κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἂν εἶνε αὐτή.

***

Τὸ πρῶτο κανόνι ἐφευρέθη στὰ 1330.

***

28 χιλιάδες ἄνθρωποι ἐργάζονται εἰς τὰ ὀρυχεῖα τοῦ θείου εἰς τὴν Σικελίαν.

***

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας Κάρολος ἐκάπνιζε 40 πούρα τὴν ἡμέραν.

***

Ἕνας ὀδοντοϊατρὸς στὸ Παρίσι προσπαθεῖ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς πελάτας του μὲ φωνόγραφο ὅταν τοὺς βγάζει τὰ δόντια!

***

Ὁ διάσημος πιανίστας Δαρέφσκι, ὅταν ἦταν ἦταν ἀκόμη παιδὶ 10 ἐτῶν, ἠσφάλισε τὰς χεῖρας του ἀντὶ 5.000 λιρῶν, πληρώνων 200 λίρες τὸν χρόνον.

***

Κάμηλος φορτωμένη 200 ὀκάδας δύναται νὰ ὁδοιπορήσῃ δώδεκα ἕως δέκα τέσσαρας ἡμέρας, χωρὶς νερὸ καὶ νὰ διανύῃ 40 μίλια κάθε μέρα.

***

Δέρμα βατράχων ἀξίας ἑκατοντάδων λιρῶν ἐξάγει κατ' ἔτος ἡ Ἰαπωνία. Ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦτο κατασκευάζονται σιγαροθῆκαι, πορτοφόλια, πορτ—μονὲ καὶ διάφορα κομψοτεχνήματα.

***

Ἡ Ὁλλανδία ἔχει ἐπάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδας ἀνεμομύλους!

***

Τὰ Ἄρτεσιανὰ φρέατα ἦσαν γνωστὰ εἰς τὰς Θήβας τῆς Ἀφρικῆς 2.000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

***

Τὰ μεταλλεῖα τοῦ τζίγκου τῆς Πρωσσίας παράγουν τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου ἀνὰ τὸν κόσμον ἐξαγομένου ποσοῦ μετάλλων.

***

Ἑπτὰ ἑκατομμύρια γάτες ἔχει ἡ Ἀγγλία! Ἀληθὴς γατοκρατία δηλαδή!

***

Εἴκοσι πέντε ἑκατομμύρια σκίουροι φονεύονται κατ' ἔτος εἰς τὴν Ρωσσίαν, διὰ τὸ δέρμα των.

***

Κατὰ τὸν Γαλλικὸν νόμον δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἰατρὸν νὰ κληρονομήσῃ ἀσθενῆ του.

***

Τὸ καθαρὸν μέλι προφυλάσσει ἀπὸ τὰς ἀσθενείας τοῦ λαιμοῦ καὶ ἀπὸ τὸν βρογχίτην.

***

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔπιασαν εἰς τὸ Γκάσχεντ τῆς Ἀγγλίας ἕνα τεράστιον πουλτικόν. Τὸ σῶμά του ἔχει μῆκος 19 ἰντσῶν!

***

Τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου κυκλοφορεῖ ἐκ τῆς καρδίας μὲ ταχύτητα ἑπτὰ μιλίων τὴν ὥραν!

***

Ἡ πτέρυξ τοῦ πτηνοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸ βάρος τοῦ σώματός του, εἶναι εἴκοσι φορᾶς πλέον δυνατὴ ἀπὸ τὰ μπράτσα ἑνὸς ἀνδρός.

***

Πολλαὶ ἀρχαῖαι οἰκίαι εἰς τὴν Ὁλλανδίαν ἔχουν μίαν θύραν ἡ ὁποία δὲν ἀνοίγει παρὰ μόνον ἐν καιρῷ γάμου ἢ κηδείας.

***

Οἱ πίπτοντες ἐπὶ τῆς γῆς ἀερόλιθοι κατὰ τριετίαν ὑπελογίσθησαν ὅτι ἔχουν βάρος 7000 περίπου τόννων.

***

Ἡ πρώτη τακτικὴ ἐφημερὶς ποὺ ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον εἶνε ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Φραγκφούρτης», ἡ ὁποία ἐξεδίδετο ἑβδομαδιαίως τὸ 1613.

Ὁ Συλλέκτης

ΞΕΝΑ ΜΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Τοῦ Αὐγούστου Ντυπουῖ

ΜΙΑ ἀκτῖνα ἡλιου ἐφώτισε τὸ δωμάτιο τῶν ἀρρώστων, ποὺ μύριζε γιατρικὰ καὶ ἦταν μελαγχολικὰ ἐπιπλωμένο.

Ὁ Ἐρρίκος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἐπρόφερε αὐτὲς τὶς λέξεις, ποὺ τόσες μέρες τώρα τοῦ ἔσφιγγαν τὴν καρδιά:

— Μαμά... θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ γιὰ τελευταία φορά!

— Αὐτήν; Ἐδῶ; Παιδάκι μου, τί μοῦ ζητᾶς; τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του ποὺ παράστεκε πλάϊ του. Συγχρόνως πλησίασε στὸ κρεββάτι καὶ χάϊδεψε τὸ μέτωπο τοῦ ἀρρώστου.

— Ἔχεις πολὺ πυρετό, Ἐρρίκε. Θὰ σοῦ δώσω λίγο τίλιο.

Ἐκεῖνος ἔκαμε μία κίνησι ἀρνητική. Ἔννοιωθε μέσα του ἕνα μίσος γιὰ τὶς περιποιήσεις, ποὺ τοῦ ἔκαμαν οἱ δικοί του ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἀρρωστήσει βαρειὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ἤθελαν ἴσως μ' ὅλα αὐτὰ νὰ πνίξουν τὴ θέλησί του καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσουν νὰ ἀρνηθῇ τὴ γυναῖκα π' ἀγαποῦσε...

Μποροῦσε ὅμως νὰ γίνῃ αὐτό;

Στὴν ἀτμόσφαιρα αὐτὴ τῆς ἐπαρχιώτικης ζωῆς ἄκουε τὶς σιγανὲς φωνὲς τῶν γονέων του, συναντοῦσε τὰ βλέμματά των ποὺ ἦσαν γεμάτα αὐστηρότητα καὶ ἀνησυχία, ἄκουε διακριτικὰ βήματα στὰ γαλιὰ καὶ ἔννοιωθε τὴν συνομιλία τῶν δικῶν του γιὰ ἐκεῖνο ποὺ ὀνόμαζαν «τὸ σφάλμα του». Ἔννοιωθε τὴν σκληρότητα τῆς πατρικῆς ἀγανακτήσεως καὶ θυμόταν ὅλες τὶς σκηνὲς καὶ τοὺς καυγάδες τῶν περασμένων ἡμερῶν. Θυμόταν ὅλα τὰ βάσανα, ποὺ εἶχε ὑποφέρει αὐτὰ τὰ πέντε χρόνια τοῦ ἔρωτός του ἐκ μέρους τῶν γονέων του.

Ἡ ἐρωτευμένη καρδιὰ του ἔννοιωθε ἀγανάκτησι ἐναντίον τῆς μητέρας του, ποὺ χάϊδευε τὰ μαλλιά του μὲ τὸ μαλακό της χέρι.

Ἐκείνη ἐψιθύρισε:

— Γιατὶ δὲν περιμένεις; Ὅταν θὰ γίνῃς καλὰ θὰ πᾷς νὰ τὴν ἰδῇς... ὅπου θέλεις, ἀλλοῦ... Ὄχι ὅμως στὸ σπίτι μας.

— Ὅταν γίνω καλά; ψιθύρισε αὐτός. Κι' ἂν πεθάνω; Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ. Εἶνε δικαίωμά μου. Ἀκοῦτε;

Ἡ φωνή του ἦταν τόσο σκληρά, ὥστε ἡ μητέρα του ἔπαυσε νὰ τὸν χαϊδεύῃ.

— Θέλεις νὰ δυσαρεστήσῃς τὸν πατέρα σου; Τί θὰ πῇ ὁ κόσμος; τοῦ εἶπε δειλά.

— Ὁ κόσμος; Καὶ τί μὲ μέλλει ἐμένα Ἐγὼ δὲν θὰ ζήσω! Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστέ με νὰ τὴν ξαναϊδῶ.

— Τὴν ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπὸ μᾶς;

— Ἐσεῖς δὲν μ' ἀγαπᾶτε, δὲν μ' ἀγαπήσατε ποτέ. Ἐνῷ αὐτή...

— Ἐρρίκε! Ὦ Ἐρρίκε!

Ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε μὲ δακρυσμένα μάτια. Καὶ ἐκεῖνος ἐδάκρυσε.

— Καὶ ὁ πατέρας σου, παιδί μου; Πῶς νὰ τὸν καταφέρουμε; Ξέρεις τί αὐστηρός, τί ἀμείλικτος ποῦ εἶνε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα!

— Θὰ τὸν καταφέρῃς ἐσύ, μαμά.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε. Ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ δωμάτιο, σκεπτική, συγκεκινημένη μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια.

***

Ἕνα βαρὺ βῆμα ἀκούστηκε σὲ λίγο στὴ σκάλα. Ἦταν ὁ πατέρας. Μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ γυιοῦ του κατσουφιασμένος ἀνήσυχος:

— Τί κάνεις, παιδί μου; εἶπε. Δός μου τὸ χέρι σου! Ἔχεις πάντα πυρετό... Ἀναπαύσου, ἀγόρι μου... Ἔχεις ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀναπαύσεως. Αὐτὸ εἶπε ὁ γιατρός.

— Σοῦ μίλησε ἡ μαμά;

— Μοῦ μίλησε... Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε σοβαρὰ ἡ ἀπαίτησί σου.

— Εἶνε πολὺ σοβαρά, πατέρα μου, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι!

— Ἐγὼ νὰ μπάσω σκῆτι μου τὴν φιλενάδα σου; Τρελλάθηκες;

— Μιὰ φορὰ μονάχα, πατέρα. Ἀφοῦ θὰ πεθάνω...

— Νὰ ντροπιασθῶ στὸν κόσμο, στὴν κοινωνία; Ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὸ μάθῃ. Μένει τίποτε κρυφό;

— Δὲν εἶναι ντροπή, πατέρα... Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶ...

— Δὲν θὰ ἀποφασίσῃς πειὰ νὰ τὴν ξεχάσῃς αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

Μήπως ἔχεις παράπονο μαζύ μας; Δὲν σὲ περιποιεῖται ἡ μητέρα σου; Σοῦ κάναμε τὴν παραμικρὴ παρατήρησι γιὰ τὴ ζωή σου; γιατὶ ἐπιμένεις; Αὐτὴ εἶνε μιὰ ξένη γιὰ σένα!

— Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ξένος γιὰ σᾶς. Καὶ νὰ τὸ ξέρετε θὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ, καὶ θὰ πάω νὰ πεθάνω ἀλλοῦ.... Ναί, θὰ πάω στὸ νοσοκομεῖο, θὰ πληρώσω ἐγὼ τὰ ἔξοδα, καὶ θὰ εἶμαι ἐλεύθερος ἐκεῖ...

— Δὲν θὰ σ' ὑφήσω νὰ κάνῃς αὐτὴ τὴν τρέλλα!

— Εἶνε δικαίωμά μου. Δὲν εἶμαι πειὰ μικρὸ παιδί.

— Σ' ἀφίνω νὰ σκεφθῇς, εἶπεν ὁ πατέρας καὶ ἀπεμακρύνθη θυμωμένος ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Στὸ τραπέζι ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ Ἐρρίκου δὲν ἀντήλλαξαν οὔτε μιὰ λέξι. Ὅταν ἔπῆραν τὸν καφὲ ὁ πατέρας εἶπε μ' ὀργή:

—Δὲν πιστεύω νὰ μιλάῃ σοβαρὰ ὁ Ἐρρίκος. Θέλει, φαίνεται, νὰ μᾶς τρομάξῃ.

Κάποιος φίλος τοῦ Ἐρρίκου ποὺ πῆγε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοὺς εἶπε ὅτι ὁ γυιός της τὸν εἶχε στείλει ἀπὸ τὸ πρωὶ στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ μιὰ θέσι.

— Τί σκάνδαλο! εἶπεν ὁ πατέρας.

Ἡ μητέρα τὸν ἐκύτταξε μὲ ἱκετευτινὸ βλέμμα. Ἐκεῖνος ὅμως, ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ σκανδάλου δὲν εἶχεν οἶκτο στὴν καρδιά του.

— Κάνε του αὐτὴ τὴ χάρι, εἶπε ἡ μητέρα μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Ποτέ! φώναξε ὁ πατέρας.

— Ὅταν νυχτώσῃ... Ψεύγεις ἐσὺ ἀπὸ τὸ σπίτι...Κανεὶς δὲν θὰ τὴν δῇ.

— Ποτέ! ποτέ!

— Τί νὰ κάμω, Θεέ μου; Ἂν μιλούσαμε γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ στὸν ἀββᾶ νὲ Ρού. Ὁ Ἐρρίκος τὸν ἀγαπᾶ πολύ. Ἴσως ὁ ἀββᾶς τοῦ δώσῃ μιὰ καλὴ συμβουλή.

— Καλὴ ἰδέα. Μήνυσέ του νὰ ἔλθῃ ἀμέσως.

Ὁ ἀββᾶς ἔφτασε σὲ λίγο καὶ ὑποσχέθηκε στοὺς γονεῖς νὰ κατηχήσῃ τὸ παιδί τους. Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου ἦταν πολὺ σοβαρὸς καὶ φαινόταν λυπημένος.

— Νομίζω, κύριε, εἶπε στὸν πατέρα, πῶς πρέπει νὰ γίνῃ τὸ χατῆρι τοῦ Ἐρρίκου. Δὲν εἶνε καλὰ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί.

— Νὰ τὸν πάω στὸ νοσοκομεῖο;

— Ὄχι, νὰ ἀφήσετε τὴ νέα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Αὐτὸ τὸ βρωμοκόριτσο; Καὶ μοῦ προτείνετε σεῖς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα!

— Νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσις. Εἴμαστε Χριστιανοί. Πρέπει νὰ δείχουμε γενναιοψυχία.

Ὁ πατέρας τὸν κύτταξε ἀρκετὴ ὥρα μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Τέλος ἐπῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ δεχθῇ.

***

Ὅταν ἡ μητέρα ἀνήγγειλε στὸν Ἐρρίκο τὴν καλὴ εἴδησι, λίγο αἷμα ρόδισε τὰ ὠχρὰ μάγουλά του.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε μονάχα. Κι' ὅταν ἔμεινε μόνος ἐπῆρε ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπεζάκι τὸ καθρεφτάκι καὶ παρατήρησε προσεκτικὰ τὸ πρόσωπό του. Τὰ μάτια του ἦσαν πειὸ μαῦρα καὶ πειὸ μεγάλα, καὶ ἡ μύτη του ἦταν πειὸ λεπτή, τὰ χείλη του ὠχρὰ καὶ τὸ μέτωπο ρυτιδωμένο.

— Θὰ τρομάξῃ ὅταν μὲ ἰδῇ!... ἐψιθύρισε.

Ἀχ! Θὰ ἦταν πάντα ὡραία ἡ Ἄννα του! Τὴν ἀναπολοῦσε μὲ τὰ δροσερὰ μάγουλά της, τὰ γαλανὰ μεγάλα μάτια της, ὅπως τὴν εἶχε ἰδῆ γιὰ πρώτη φορά. Ἀναπολοῦσε τὴς περασμένες εὐτυχίες, στὴν τρυφερὴ ἀγάπη της καὶ τὰ μάτια του ἐβούρκωναν.

Τί εἶχε γίνει ἐν τῷ μεταξὺ ἡ γλυκειά του Ἄννα; Ἴσως ἔκλαιγε ὅταν συλλογιζόταν τὸν κίνδυνο ποῦ διέτρεχε ὁ ἀγαπημένος της... Θὰ τὴν ἀποχαιρετοῦσε γιὰ τελευταία φορά, τώρα ποὺ θὰ ἐρχότανε καὶ θὰ τῆς ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἐνῶ θὰ τὴν ἐσφιγγε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του.

— «Μ' ἀγαπᾶς; Ἐμένα μονάχα ἀγαπᾶς;»

Θὰ διάβαζε στὰ λατρευτὰ μάτια της τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ πέ-

Ἀναγκάσθηκα νὰ σᾶς δεχθῶ γιὰ χατῆρι τοῦ γυιοῦ μου...

θαινε ἥσυχος, ἐνῶ θὰ κρατοῦσε τὰ χέρια της στὰ δικά του χέρια. Ἐγύρισε πρὸς τὴν πόρτα καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του ἐκεῖ μὲ ὑπομονή.

***

Ἔξω εἶχε νυχτώσει ὅταν ἐκείνη ἔφθασε. Τῆς ἄνοιξε ἡ μητέρα τοῦ Ἐρρίκου. Εἶχαν διώξει σκοπίμως τὴν ὑπηρέτρια. Ἡ νέα εἶπε:

— «Καλησπέρα, κυρία !»

— «Ἀχ» ἐδῶ», ἀπήντησε ἡ μητέρα σιγανά.

Ἡ νέα τὴν ἀκολούθησε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ σκιὰ φάνηκε καὶ ἀκούσθηκε μιὰ ὀργισμένη φωνή :

— "Ω ! Εἴσθε σεῖς ! Τὶ νὰ γίνῃ ; Ἀναγκάσθηκα νὰ σᾶς δεχθῶ γιὰ χατῆρι τοῦ γιοῦ μου !

Ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ἐρρίκου καὶ συνέχισε :

— Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι εἶνε ἄρρωστος. Μὴ μείνετε πολὺ ὥρα. Νὰ φροντίσετε νὰ φύγετε γρήγορα.

— Ἐκεῖνος τὸ ἐζήτησε αὐτό ; ρώτησε ἡ νέα δειλά.

— Ὄχι, τὸ ζητῶ ἐγώ.

Ἐκείνη στάθηκε. Μετρήθηκε ἐχθρικὰ μὲ τὸ βλέμμα.

— Πόση ὥρα μοῦ δίνετε ; ρώτησε ἐκείνη μ' ἀγανάκτησι. Πέντε, δέκα λεπτά ;

Τότε ὁ γέρος ἐξεράγη. Πῶς ; Ἐρχόταν αὐτὴ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τοῦ μπῇ στὴ μύτη ; Ἀρχισαν νὰ βριζονται μὲ πάθος, μὲ ἔχθρα, καὶ αἱ ὕβρεις ἐφθαναν ἕως τὸ δωμάτιο τοῦ φτωχοῦ ἀρρώστου καὶ τὸν κτυποῦσαν στὴν καρδιά. Ἄκουγε ὠχρὸς σὰν πεθαμμένος, σηηριγμένος στὸ μαξιλάρι του. Ἄκουγε μαζὶ μὲ τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του, τὴ φωνὴ τῆς μητέρας του, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα. Ἐπὶ τέλους ἄκουσε τὸ γέρο νὰ λέγῃ αὐτὲς τὴς λέξεις :

— "Ἔξω ἀπὸ δῶ !

Ἀκούστηκε μία γυναικεία φωνή, ἡ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του, ποὺ φώναζε :

— Ἐρρῖκε !

Τότε ἔκαμε μία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια καὶ ἔβγῆκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Προχώρησε... Ἦταν τόσο ἀδύνατος, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ. Κατώρθωσε ὅμως νὰ φθάσῃ ἕως τὸ παράθυρο καὶ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του στὸ δρόμο καὶ ἐπρόφερε τὸ λατρευτό της ὄνομα... Εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ ἀπομακρύνεται καὶ ἄκουσε ἕνα λυγμό.

Ὅταν ἡ σκιὰ χάθηκε ὁ Ἐρρῖκος ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὸ παράθυρο ἐξαντλημένος. Σὲ λίγο οἱ δικοί του τὸν περιεκύκλωσαν. Ἦταν ὅμως ἀργὰ πειά. Κᾶτι εἶχε σπάσει μέσα του. Κι' ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄρχισε ἡ ἀγωνία.

Ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἐμίλησε σὲ κανένα. Ἐρρίχνε μόνο σ' ὅσους τὸν τριγύριζαν βουβὰ βλέμματα περιφρονήσεως καὶ ξεψύχησε χωρὶς μιὰ λέξι ἀγάπης ἢ συγνώμης...

Αὔγουστος Νιτπουΐ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ μεγαλύτερον ὡρολόγιον

Τὸ μεγαλύτερον ὡρολόγιον τοῦ κόσμου εὑρίσκεται στὸ Δημαρχεῖο τῆς Φιλαδελφείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ διάμετρος τῆς πλακός του ἔχει μῆκος 10 μέτρων. Τὸ μῆκος τοῦ λεπτοδείκτου εἶνε 4 μέτρα καὶ τοῦ ὡροδείκτου 2 1)2. Τὸ βάρος τοῦ κώδωνος τοῦ σημαίνοντος τὰς ὥρας εἶνε 25.000 χιλιόγραμμα. Τὸ τεράστιο αὐτὸ ὡρολόγιον χορδίζεται διὰ μιᾶς μικρᾶς ἀτμομηχανῆς, ἥτις συγχρόνως θέτει εἰς κίνησιν καὶ τὴν δυναμομηχανὴν διὰ τῆς ὁποίας φωτίζεται ἡ πλάξ του.

Τὰ αἴτια τῆς ἀϋπνίας

Ἡ ἀϋπνία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προέρχεται, ἀπὸ κακὴ καὶ ἄτακτο δίαιτα τοῦ στομάχου ἀπὸ ἔλλειψη κινήσεως τοῦ σώματος, ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ κάπνισμα, τὴν πολυφαγία στὸ βραδινὸ φαγητό, ἀπὸ κατάχρησιν καφέ, τσαγιοῦ, ποτῶν καὶ κρασιοῦ. Ἡ θεραπεία της δὲ συνίσταται στὸ ν' ἀποφεύγουμε ὅλα τὰ παραπάνω καὶ μόνο ἄν, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐξακολουθῇ ἡ ἀϋπνία, τότε πρέπει νὰ καταφεύγουμε ἀσφαλῶς στὸ γιατρό.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΟ ΓΡΑΨΙΜΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Τὸ γράψιμο, ἀποτέλεσμα συνδυασμοῦ τῶν νεύρων, τῶν μυῶνων καὶ τοῦ ἐγκεφάλου, περιέχει καὶ φανερώνει ὁλόκληρον τὴ διανοιά μας. Ἔτσι ἕνας καλὸς γραφολόγος ἔχον ὑπ' ὄψει του ἕνα χειρόγραφο, μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ποὺ τὸ ἔγραψε.

Ἡ γραφολογία εἶνε σχεδὸν ἐπιστήμη, ἐπιστήμη ποὺ ἔχει βάσεις ἀρκετὰ στερεάς.]

Ἐκ τοῦ περιφήμου βιβλίου τοῦ διασήμου γραφολόγου Ἀρσὼ Ἀρὺς ἀντιγράφομεν ἐδῶ μερικὰ κομμάτια, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, σχετικὰ μὲ τοὺς διαφόρους γραφικοὺς χαρακτῆρας.

Ἡ κατιοῦσα γραφή, ἐκείνη δηλαδὴ τῆς ὁποίας οἱ γραμμὲς τείνουν διαρκῶς πρὸς τὰ κάτω, φανερώνει ἀνθρώπους δδυνάτους, ὀκνολούς, ἀτόλμους, μελαγχολικοὺς καὶ ἀσθενικούς.

Ἡ γραφὴ τῆς ὁποίας τὰ γράμματα ἔχουν μικρὰν κλίσιν πρὸς τ' ἀριστερὰ ἢ τὰ δεξιὰ φανερώνει ἀνθρώπους κρυψίνους, πανούργους καὶ πονηρούς. Οἱ ἀνώνυμογράφοι συνήθως τέτοιο γραφικὸ χαρακτῆρα ἔχουν.

Ἡ ἀσύνδετος γραφή, ἐκείνη δηλαδὴ τῆς ὁποίας τὰ γράμματα δὲν συνδέονται, ἀλλὰ εἶνε χωρισμένα, τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, φανερώνει ἀνθρώπους, ἰδεαλιστάς, νευωτεριστὰς καὶ ἐφευρετικούς. Τέτοιο ἦταν τὸ γράψιμο τοῦ Μισελέ, τοῦ Σατωμπριὰν καὶ τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ντορέ.

Ἡ σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος γραφὴ φανερώνει τοὺς ἰσχυρογνώμους, τοὺς δεσποτικούς, τοὺς βιαίους καὶ ἐπανισταστικοὺς χαρακτῆρας. Ἔτσι ἐξαφνα ἔγραφε ὁ Βισμαρκ.

Τὰ μεγάλα στρογγυλὰ γράμματα εἶνε χαρακτηριστικὰ τῶν ἀδόλων, εἰλικρινῶν καὶ μεγαλοψύχων ἀνθρώπων. Ἔτσι ἔγραφε ὁ ποιητὴς Ἐρρετιά, ἔτσι δὲ ἰδίως γράφει, ὡς γνωστόν, καὶ ὁ ποιητὴς καὶ συνθέτης μας κ. Ρ. Φιλύρας !!

Οἱ φιλόδοξοι καὶ οἱ ματαιόδοξοι ἔχουν γραφικὸ χαρακτῆρα ἀνομοριχώμενον.

Ἡ ἀκατανόητος καὶ ἀνώμαλος γραφή, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα καὶ αἱ λέξεις ἔχουν ἄνισον ὕψος, χαρακτηρίζει τοὺς διστακτικούς, τοὺς ἰδιοτρόπους καὶ τοὺς ἀκαθορίστους χαρακτῆρας.

Γράμματα ποὺ δὲ διαβάζονται φανερώνουν χαρακτῆρας κρυνοὺς καὶ διπλωματικούς.

Ἡ συνδεδεμένη γραφή, δηλαδὴ ἐκείνη τῆς ὁποίας τὰ γράμματα κολλᾶνε στενὰ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, φανερώνει πνεῦμα λογικό, πρακτικὸ καὶ διαπερασταικό.

Ἡ πρὸ, τὰ δεξιὰ κυρτὴ γραφὴ φανερώνει εὐλισθήτους χαρακτῆρας. Τόσο δὲ περισσότερο εἶνε εὐλίσθητος ὁ χαρακτὴρ ὅσο περισσότερο γέρνει τὸ γράψιμο.

Τὸ μουντζουρωμένο γράψιμο προδίδει τοὺς σφοδρούς, τοὺς ἐκθυμοὺς, τοὺς σκληροὺς, τοὺς ἠδυπαθεῖς, τοὺς φιληδόνους καὶ τοὺς λαιμάργους. Τὸ γράψιμο αὐτὸ, καμμιὰ φορὰ τὸ ἔχουν καὶ οἱ κακοῦργοι.

Οἱ λεπτογράφοι, οἱ μικρολόγοι, οἱ πολυμαθεῖς γράφουν μὲ γράμματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πωτοτύπους, τοὺς καλλιτέχνας, τοὺς εὐφαντάστους καὶ τοὺς χαριτωμένους, τῶν ὁποίων ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ, χωρὶς νὰ εἶνε ἀκατανόητος, ἔχει κᾶτι τὸ ἀρρωστικό.

Ἀναφέρομεν τέλος τὴν ἔρπουσαν καὶ ὀφιώδη γραφὴ ἡ ὁποία προδίδει ὀρδιούργους, τὴν στενὴ καὶ συνεσφιγμένη τῶν φιλαργύρων, τὴν ἁπλῆ τῶν μετριοφρόνων, τὴν ὑπερυψωμένην τῶν ἀλαζόνων, τῶν αὐταρέσκων καὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν φύσεων καὶ τὴν γρόρειδῆ τῶν κοινῶν καὶ ὁλοήτων.

Ὁ Γραφολόγος

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ Ο ΕΡΩΣ

"Αχ!...ἐστέναξεν ἡ Ἀραβέλλα, δὲν θὰ ἀκούσ πιὰ τὰ βήματά σου ἀπ' τὸν κῆπο τὸ βράδυ, ὅταν θὰ σημαίνῃ ὀκτὼ ἡ ὥρα.. Οὔτε θὰ ἰδῶ τὰφῶτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ ἀναμμένα...νὰ τὸν περιμένουν... τὸν ἀγαπημένον μου !...

— Γιατὶ φιλτάτη μου ! τὴν ἐρώτησεν ἡ συμπαθεστάτη φίλη της.

— Οὔτε θὰ καθήσῃ πλέον ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν σοφᾶ, τρεῖς νύκτας τὴν ἑβδομάδα τακτικῶς νὰ μοῦ λέγῃ τόσα ὡραῖα πρόγματα νὰ μοῦ βαστᾶ τὰ χέρια καὶ νὰ μὲ σφίγγῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά του.

—Ἀραβέλλα, μὲ τρομάζεις !...

—Ἀπόψε... ὦ! βέβαια!.. ἀπόψε, φιλτάτη μου, θὰ κάψῃ ὅλα ἐκείνας τὰς τρυφερὰς ἐπιστολάς του, εἰς τὴν θεριάστραν τοῦ δωματίου μου !...

—Μὰ τί συμβαίνει ; ἔχεις σκοπὸν νὰ τὸν παρατήσῃς ;

—Νὰ τὸν παρατήσω ! ὄχι!.. ὄχι ! τὸν πανδρεύομαι !...

Ζὰκ

ΓΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΩΣ ΓΕΥΜΑΤΙΖΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Ἔγετε τὴν περιέργεια νὰ μάθετε πῶς τρῶνε καὶ τὶ τρῶνε οἱ Κινέζοι ; Διαβάστε τὰ κατωτέρω, τὰ ὁποῖα περιγράφει Ἄγγλος περιηγητὴς διατρίψας εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Οὐρανίου Κράτους καὶ ἐπιμελῶς σπουδάσας τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν Κινέζων.

Ἀρχίζουμε λοιπὸν πρῶτα ἀπὸ τὰ ἐπίσημα γεύματα. Ἀναγνώσατε καὶ φρίξατε :

«Κατὰ πρῶτον παρατίθεται εἰς τὴν τράπεζαν ἕνα εἶδος πύργου τετραγώνου κατασκευασμένου ἀπὸ κομμάτια χήνας καὶ ψαριῶν ἐντοπίων, ποὺ τὰ ὀνομάζουν «κεφαλὰς δαμάλεως». Συγχρόνως παρατίθεται μεγάλη πορφυῆς περιέχουσα κομμάτια κρέατος, μικρὰ ἐντόσθια καὶ αὐγὰ ψημένα σφικτά,τὰ ὁποῖα διατηροῦνται μέσα σ' ἀσβέστη. Μετὰ ταῦτα σερβίρουν ἕνα περίεργο κατασκεύασμα ἀπὸ σιτάρι καὶ κριθάρι καμωμένο, διάφορα τουρσιά, ὄστρακα, ἄγνωστα ἐν Εὐρώπῃ, γαρίδες τεράστιες καὶ ὁπωρικὰ ζαχαρωμένα, τὰ ὁποῖα ἀντιστοιχοῦν μὲ τὰ λεγόμενα σαλατικὰ τῶν Εὐρωπαίων.

Ὅλα αὐτὰ τὰ τρώγουν μὲ μικρὰ σουβλερὰ ραβδάκια ἀπὸ φίλντισι, τὰ ὁποῖα κάθε συνδαιτημών, φέρει ἐπάνω του ! Πρὸ ἑκάστου συνδαιτημόνος, τοποθετεῖται πάντοτε γιὰ νὰ σφουγγίζεται μιὰ πετσέτα, ἐλαφρῶς βρεγμένη σὲ θερμὸ νερό.

Τὸ πρῶτο φαγητὸ εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα εἶνε πάντοτε ζωμὸς ἀπὸ οὐσίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπιπλέουν κρέατα ὀρνίθων. Γύρω ἀπὸ τὰ πιάτα τοποθετοῦνται μικρὰ φλυτζάνια περιέχοντα διάφορες σάλτσες, ζαχαρόνερα καὶ σερμπέτια ἀρωματικά, τὰ ὁποῖα οἱ τρώγοντες χρησιμοποιοῦν ἀναλόγως τῶν φαγητῶν ποὺ τρῶνε. Μετὰ ταῦτα σερβίρουν φαγητὸν κατασκευασμένον ἀπὸ θαλάσσια κοχύλια, πράσινα καὶ γλοιώδη. Ἡ γεῦσις αὐτῶν ὁμοιάζει ὀλίγον πρὸς τὴν τοῦ λίκους τῆς χελώνης !

Τὸ φαγητὸ τῶν κοχυλιῶν, διαδέχεται συνήθως ἄλλο φαγητὸν καμωμένο ἀπὸ τὸ κρέας τῆς κεφαλῆς τῆς μυρραίνης. Τὸ φαγητὸ αὐτὸ εἶνε λίαν περιζήτητο καὶ πολυδάπανον, διότι ἀπαιτοῦνται πολλοὶ ἰχθύς, διὰ ν' ἀποτελεσθῇ μόλις μία μικρὴ μερὶς ἐξ αὐτοῦ. Μετὰ τοῦτο φέρουσιν ἄλλο φαγητὸν καμωμένο ἀπὸ τὰ πτερύγια τοῦ καρχαρία καὶ ἀπὸ κομμάτια χοιρινοῦ κρέατος. Οἱ Κινέζοι θεωροῦν ἄμαρτημα τὸ τρώγειν βωδινὸ κρέας.

Κατόπιν σερβίρουν εἶδος σαλάτας ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ σφαιρίδια σαρκὸς μεγάλου καρκίνου, ἀξιολόγου τὴν γεῦσιν. Ἔπειτα ἔρχεται τὸ Ρύζι τῶν Πνευμάτων», τὸ ὁποῖον εἶνε εἶδος κομπόστας ἀπὸ δαμάσκηνα καὶ διάφορα ἄλλα φρουτα.

Τὸ γεῦμα δμως δὲν σταματᾶ ὡς ἐδῶ. Ἀμέσως κατόπιν σερβίρουν φραγκοκάρδαμα, ἀμαντίας τῆς Μαντζουρίας, ὀσπρια καὶ γλώσσας ἀπὸ πάπιες, αἱ ὁποῖες θεωροῦνται στὴν Κίνα ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς μαγειρικῆς τέχνης.

Μετὰ τὶς γλώσσας τῶν παπιῶν σερβίρουν φαγητὸν κατασκευασμένον ἀπὸ τένοντας ἐλάφου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται βασιλικὸν μαγεῖρικα καὶ τὸ ὁποῖον ὁ αὐτοκράτωρ τὸ ἀποστέλει ὡς δῶρον εἰς τοὺς εὐνοουμένους του. Ἀκόμη σερβίρουν καὶ τὰ «ὦτα τῆς Ἀφροδίτης», ἕνα εἶδος δηλαδὴ κοχυλιῶν, τῶν ὁποίων ἡ γεῦσις εἶνε ἐλαιώδης.

Ἐπὶ τέλους σερβίρουν βραστὸ ρύζι μέσα σὲ μικρὰ φλυντζάνια, κομπόστες ἀπὸ διάφορα φροῦτα καὶ βατόμουρα μέσα σὲ οἰνόπνευμα !

Τὸ γεῦμα ἐπισφραγίζεται μὲ γενναῖαν τεῖοποσίαν.

Οὐδέποτε παρατίθενται καρποὶ ἄψητοι εἰς Κινεζικὸν γεῦμα. Μία μάλιστα κινέζικη παροιμία λέγει, ὅτι «ὁ καρπὸς εἰςτὸν στόμαχον εἶνε πτερὸν τὸ πρωΐ,μεταξὺ τὴν μεσημβρίαν καὶ μόλυβδοςτὸ ἑσπέρας !»

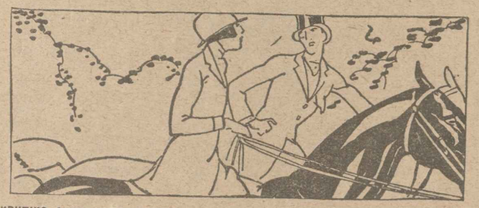

ΚΡΗΤΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΓΑΜΟΣ

[Τῶν πρώτων μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κρήτης ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐτῶν.]

Ἡ μάννα μου βουλήθηκε νὰ μὲ καλοπαντρέψῃ,
Ὅλο τὸν κόσμο κάλεσε, κι' ὅλη τὴν οἰκουμένη,
Τὴν πρώτη μ' ἀγαπητικιὰ δὲ θέλει νὰ καλέσῃ.
— «Μάννα μ', ἂς τὴν καλέσουμε κουμπάρισσα νὰ γείνῃ».
— «Μετὰ χαρᾶς σου, Γιάγκο μου, κ' ὅ,τι μοῦ πῇς νὰ κάμω».
Σέρνει καὶ πάει στὴν Ἀρετή' δόνει κι' ἐμπαίνει μέσα.
— «Ὥρα καλή σου, Ἀρετή !» — «Καλῶς τὴν κυραμάννα».
— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νἄμπῃς».
— «Μετὰ χαρᾶς σου, μάννα μου, κ' ὅτι μοῦ πῇς νὰ κάμω.
Μόν' νὰ τὸ πῶ τῆς μάννας μου, κ' ὅτι μοῦ πῇ κ' ἐκείνη».
Σέρνει καὶ πάει στὴ μάννα της' δόνει κ' ἐμπαίνει μέσα.
— «Ὥρα καλή σου, μάννα μου !» — «Καλῶς την θυγατέρα»,
— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρα του νὰ γείνω».
— «Μωρὴ σκύλλα, μῶρ' ἄνομη, μωρὴ δαιμονισμένη,
ἔχεις ποδάρια νὰ σταθῇς, κεφάλι γιὰ νὰ στήσῃς ;
ἔχεις καὶ χεροπάλαμα στεφάνια νὰ βαστήξῃς ; »
— «Ἔχω καὶ πόδια νὰ σταθῶ, κεφάλι γιὰ νὰ στήσω.
Ἔχω καὶ χεροπάλαμα στεφάνια νὰ βαστήξω».
— Σύρε, κόρη μου, στὸ καλό, καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα»
Σέρνει καὶ πάει στὴν κάμαρα, δόνει καὶ μπαίνει μέσα.
Τρεῖς μέραις στολιζόταν, τρεῖς μέραις καὶ τρεῖς νύχταις.
Βάνει τὸν ἥλιο πρόσωπο, καὶ τὸ φεγγάρ' ἀστῆθι,
καὶ τοῦ κοράκου τὸ φτερὸ βάνει καμαροφρύδι,
τὴν ἄμμο τὴν ἀμέτρητη βάνει μαργαριτάρια.
Τὰ κοχλιδάκια τοῦ γιαλοῦ βάνει δαχτυλιδάκια,
καὶ παίρνει σκλάβαις πίσω της, καὶ σκλάβαις σ'π'ἔμπρός της,
τὸν δρόμον ποὺ ἐπήγαινε, ἥλιος μὴν τὴν μαυρίσῃ.
Σέρνει καὶ πάει στὴν ἐκκλησιά, δόνει καὶ μπαίνει μέσα.
Παππᾶς τὴν εἶδε κ' ἔχασε, διάκος ἀπονεκρώθῃ,
καὶ τὰ μικρὰ διακόπουλα χάσαν τὸ «Κύρι' ἐλέησον».
— «Παππᾶ μ' ἂν ἦσαι χριστιανός,κι' ἂν ἦσαι βαφτισμένος,
παράσυρε τὰ στέφανα καὶ βάλτα στὴν κουμπάρα».

. . . . . .

Σέρνει καὶ πάει στὴν μάννα της, δόνει καὶ μπαίνει μέσα.
— «Καλῶς τηνε τὴν κόρη μου τὴν μυρωστιμημένη,
Κουμπάρισσα τὴν ἔστειλα, καὶ μ' οὔρθε βλογημένη !»

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΩΣΚΟΛΟΝ

[Ἐκ τῶν «Ἰταλικῶν» τοῦ Σολωμοῦ]

Ἐθρήνησε ἡ Ζάκυνθος, ψυχὴ μακαρισμένη,
τὴν μέρα ὁποῦ σ ἔδωξε μακριά της κακὴ Μοῖρα,
καὶ πικραμένη ἄκουσε τὴν θεΐκή σου λύρα,
Ἰταλικὰ νὰ τονισθῇ, καὶ ξένους νὰ εὐφραίνῃ.

Καὶ τώρα πιὸ πικρὰ θρηνεῖ, καὶ κλαίει ἀπελπισμένη
τὸν θάνατό σου, καὶ κτυπᾷ τὴν μιὰ 'ς τὴν ἄλλη χεῖρα,
καὶ κράζει ; "Ὦς κι' ἀπ' τὸ κορμὶ μένω ἡ ἔρμη χήρα
αὐτοῦ, ποὺ δόξα ἀπέκτησε καὶ μνῆμα εἰς γῆν ξένη !

"Ω ! γιὰ τὴν δόξα ποὺ αὐτὴ τὴν ξένη, γιὰ τὴν φήμη
ὅπου ἔσκόρπισε παντοῦ ὁ νοῦς κι' ἡ ἀρετή σου,
γιὰ τῶν μεγάλων ἔργων σου τὴν αἰωνία μνήμη

ἂν θέλῃς ἡ πατρίδα σου νὰ μὴ βαρυστενάζῃ,
καὶ νὰ μὴ κλαίῃ ποῦ γι' ἄλλη γῆ ἀντήχησε ἡ φωνή σου,
κάμε νὰ γεννηθῇ γι' αὐτὴν ἕνας ποὺ νὰ σὲ μοιάζῃ !

Δ. Βικέλας

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Στὴν πόρτα στέκει ἡ μάννα μου καὶ τ' ἄσπρο της τ' ἀχείλι
σὰ φύλλο τρεμοσείνεται, σὰν ψάρι ποὺ σκαρώλει.
Ἡ ἀδερφοῦλα μου ἔχε γιὰ μοῦ λέει μὲ τὸ μαντίλι,
μιὰ τὸ σαλεύει κι' ἔπειτα στὰ μάτια της τὸ βάζει.
Κι' ὁ ἀδερφός μου ὡς τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου μὲ πηγαίνει...
μὲ πρόσωπο σὰ χαρωπό, μ' ἀβόλωτα τὰ μάτια'
μὰ νιώθω, ὅταν μ' ἀγκάλιασε, πῶς βράζει κι'ἀναβαίνει,
πῶς μέσα σκοῦν τὰ σπλάχνα του καὶ γίνονται κομάτια.
(Ταμπουρᾶς καὶ Κόπανος) Ἀλέξ. Πάλλη

Τὸ νοστιμώτερο φίλμ της εφετεινῆς σαιζὸν ποὺ ἐσημείωσε καὶ τὴ μεγαλυτέρα ἐπιτυχία ἦτο ἡ

ΡΟΖΙΤΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΙΡΗΝ ΠΙΚΦΟΡΔ

Ἂν ἰδῆτε εἰς τὸ **"ΠΑΝΘΕΟΝ,,** ὅμως καὶ τὴ

ΤΖΑΖΜΑΝΙΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΙΗ ΜΟΥΡΡΑΙΗ

Θὰ δυσκολευσῆτε πολὺ νὰ κρίνετε ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο φιλμ εἶνε τὸ νοστιμώτερο

Τοιαύτας ταινίας ἔχει μόνον ἡ American Film Co Inc (Γεν. Δ) τῆς ΑΛΚ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΟΙΚΟΣ "ΠΑΛΛΑΣ,,

ΟΔΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΡΙΘ 39

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ.— Ἐκτελοῦνται αἱ καλλιτεχνικώτεραι τυπογραφικαὶ ἐργασίαι εὐθηνότατα. Ἐπίσης ἐπιδεικτήρια, εἰσιτήρια αὐτοκινήτων κτλ.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ.—Πωλοῦνται ὅλαι αἱ ἐκδόσεις τοῦ Οἴκου «Παλλάς». Ζητήσατε τιμοκατάλογον.

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. — Μὲ 50 λεπτὰ τὴν ἡμέραν διαβάζετε εἰς τὸ ὀπῆτί σας μυθιστορήματα Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικά.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ.κ. ΕΚΔΟΤΑΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

Τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα

Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τελείως ἀνακαινισθέντα καὶ πλουτισθέντα διὰ στοιχείων καὶ νέων μεγάλων Γερμανικῶν μηχανημάτων, εἰδοποιοῦν τοὺς κ. κ. ἐκδότας βιβλίων, ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ὅτι ἀναλαμβάνουν πᾶσαν τυπογραφικὴν ἐργασίαν των νὰ τὴν ἐκτελέσουν μὲ ταχύτητα καὶ καλλιτεχνίαν εὐρωπαϊκήν.

7 Δέκα 7

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΝΕΩΝ

Ἱδρύθη ὑπὸ 10μελοῦς Ἐπιτροπῆς ἡ Ἕνωσις αὕτη, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐνγενεῖ βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν μελῶν καὶ τῆς κοινωνίας, διὰ τῆς ἐκδόσεως ἡμερησίου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου καὶ βιβλίων, διὰ διαλέξεων, βιβλιοθηκῶν, ἐκδρομῶν, ἀθλητισμόν, λαχῶν, οἰκονομικῶν συνεταιρισμῶν, ἐργαστηρίων καὶ πρακτηρίων τῶν μελῶν ἀπόρων ἀέργων κλπ. ὡς καὶ τῆς συνδρομῆν παντὸς ἐγγυτάτης ἀνάκγην. Ἐγγραφὴ καὶ συνδρομὴ ἐφ' ἅπαξ δρχ. 25. Ἐμβάσματα καὶ πληροφορίαι κ. Ι. Σιδέρης Γ' Σεπτεμβρίου ἀριθ. 1[illegible]

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Τόμος «Μπουκέτου» [illegible] χρυσόδετος διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 120, Ἐξωτερικὸν φρ. 80.

Σόνια βιβλίον χρυσόδετον διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 12, Ἐξωτερικὸν φρ. 6.

Ἡ Κόρη τοῦ Μεγάλου Βαλτου βιβλίον χρυσόδετον, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 12, Ἐξωτερικὸν φρ.

Οἱ ἐμβαζοντες τὴν ἀξίαν τῶν ἀνωτέρω τ. λ. [illegible] νουν ἀσφαλῶς ἐπι [illegible] στασει.

ΡΑΦΕΙΟΝ Ο "ΣΥΡΜΟ[illegible]

Ν. ΚΟΥΔΟΥΜΝΑΚ[illegible]

Ὁδὸς Σωκράτους [illegible]

ΑΘΗΝΑΙ